

แก๊ง

คนรักลูก

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์แนวหมวดปัญญา

ภูมิใจเสนอ โดย

สึบล้าน
nib laan

สำนักเขียนสึบล้าน

แก้วบัว

คนรักลูก ช่างสีหมู่ (เขียน แปล ภาพประกอบ และบรรณาธิการ)

ก้อย บ่น วิจารณ์ ตำนิน ต่อว่า เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 555 ธันวาคม 2554

สงวนลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ © พุทธศักราช 2537

All rights reserved

หากอ่านแล้วปวดหัวกรุณาทำใจ หากรักต้นไม้ก็ไม่ต้องพิมพ์บนกระดาษ

สารบัญ

นำคำมานำ	1
..... โหมโรง 1- นิยามตามนิยาม	2
..... โหมโรง 2 – ส่วนวล (เนียน).....	3
..... แก้วที่ 1 – มันคือ “อิฐ” – It is Id.....	4
..... แก้วที่ 2 – สามศอก	6
..... แก้วที่ 3 – ซ่องว่า	8
..... แก้วที่ 4 – บนแกนเดียวกัน	9
..... แก้วที่ 5 – จอ	10
..... แก้วที่ 6 – กล่อง.....	13
..... แก้วที่ 7 – เป็นไปไม่ได้ (IMPOSSIBLE)	16.....
..... แก้วที่ 8 – ของเหล่านผู้ไม่เด็ก	19
..... แก้วที่ 9 – การเดินทาง ใคร มัน	21
..... แก้วที่ 10 – จับใหญ่ใส่เล็ก	24
..... แก้วที่ 11 – กว้างศอก ยาววา หนาคืบ	27
..... แก้วที่ 12 – จินตนาภาพ	31
..... แก้วที่ 13 – ซ่องไฟ...ระหว่างบรรทัด.....	32
..... แก้วที่ 14 – ซ่องแคบแคบ.....	36
..... แก้วที่ 15 – เส้นทางสูดวงดาว.....	37
..... แก้วที่ 16 – มันต่างมาก	40
..... แก้วที่ 17 – มันตีบมาก	41
..... แก้วที่ 18 – นาฬิกาของทราย.....	42

นำคำมานำ

นี่คือหนังสืออิเล็กทรอนิกส์, เรียกให้เข้ายุคเข้าสมัยว่า...“อีบุ๊ก (e-book)” อันครวญนุมานได้ว่าเป็นวัตถุเพศหญิง (Feminine) เจกเช่นเชิงเดียวกับ อีการ์ด อีมันนี่ อีแม็กกาซีน และอีกหลายๆ อี ซึ่งเป็นเพศตรงข้ามกับวัตถุเพศชาย (Masculine) อย่างไม่ไต่ตอม ใฝ่ฝัน หรือ ใฝ่แปดที่เป็นอุปกรณ์สำเร็จความรู้ความบันเทิงด้วยนิ้ว

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้ (อ๊ะ ไม่ได้สิ จะใช้ลักษณะนามว่าเล่มนี้ดูจะไม่ถูกต้องเท่าไรนัก ต้องเรียกว่า หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้ (อ้อ ยังไม่เข้าท่าอีกแหละ เพราะเมื่อพูดถึงเล่มแล้วก็นึกเห็นแต่ภาพแฟ้มหรือของใส่เอกสารอยู่ร่าไป ควรต้องทับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ไฟล์นี้ น่าจะถูกต้องกว่า))

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ไฟล์นี้ (เออ เข้าท่าแล้ว) ผู้เขียนเขียนเธอขึ้นมา... (อ่า...คือ... ที่จริงไม่ได้เขียน ใช้วิธีพิมพ์อักษรด้วยนิ้วกับสร้างภาพด้วยการใช้หนู (Mouse) บนเครื่องคอมพิวเตอร์ต่างหาก), (เอาใหม่), หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ไฟล์นี้ ผู้เขียนสร้างเธอขึ้นมา เพื่อให้มีรูปลักษณะเป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์โดยภูมิกำเนิด มิได้ใช้วิธีแปลงไฟล์เอกสารคำ (Words Document) มาเป็นไฟล์เอกสารสำหรับอ่าน (Reading Document) ดังนั้นทั้งสารัตถะและบริบทของเธอจึงมีรูปร่าง บุคลิก หน้าตา และเนื้อหาอย่างที่ท่านเห็นและอย่างที่ผู้เขียนอยากให้เป็น

จริงอยู่ มันอาจยากแค้นแสบใจหรือขัดความรู้สึกใครบางคนที่หลงเข้ามาอ่านและคาดหวังว่าเธอ น่าจะเป็นอย่างที่เราคนนั้นอยากให้เธอเป็นอยู่บ้าง แต่โดยข้อเท็จจริง เธอจะเป็นอื่นไปไม่ได้อีกแล้ว นอกจากต้องเป็นอย่างที่เธอเป็น จึงอยากให้เราคนนั้นเปิดใจให้โอกาสตัวเองลอง “อ่าน” และ “ดู” เธอต่อจนจบ จากนั้นค่อยว่ากันอีกทีว่า...แล้วไง?

“แก้ว” เกิดจากการสนธิแบบแหกกฎของคำสองคำซึ่งคงไม่ต้องบอกว่าคืออะไรบ้าง เขาเป็นว่าถ้าพอมีเวลา ลองค่อยๆ อ่านและดูไปเรื่อยๆ อีกประเดี๋ยวอาการปวดกบาลกับแก้วก็จะกำเริบขึ้นเอง

โหมโรง 1 - นิยามตามนิยาม

กว้าง

น. ด้านสั้นที่คู่กับด้านยาว

ว. ไม่แคบ แผลออกไป

กว้างขวาง

ก. แผลออกไปมาก ใหญ่โต เช่น มีเนื้อที่กว้างขวาง

ก. เพื่อแผ่ เช่น มีน้ำใจกว้างขวาง รู้จักคนมากและมีคนรู้จักมาก เช่น กว้างขวางในวงสังคม

กว้างใหญ่

ก. แผลออกไปไกล

ใจกว้าง

ว. มีความเอื้อเฟื้อแผ่แผ่

แคบ ๑

ว. มีส่วนกว้างน้อย ไม่กว้างขวาง เช่น บ้านแคบ ความรู้แคบ

แคบ ๒

ก. ขลิบ เช่น ล้วนลงกฎด้วยอลงการ เบาะล่ออานแคบคำ (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์)
(ถิ่น-อีสาน แชน ว่า ขลิบ)

แคบหมู

(ถิ่น-พายัพ) น. หน้หมูทอดให้กรอบ

ช่องแคบ

น. ทางน้ำยาวที่อยู่ระหว่างแผ่นดินหรือเกาะ เชื่อมต่อทะเลทั้งสองข้าง

ใจแคบ ๑

ว. ไม่คิดเอื้อเฟื้อแผ่แผ่ใครๆ

ใจแคบ ๒

ว. ไม่ยอมอ่านและดู “แก้ว” จนจบ

โหมโรง 2 - ส่วนวล (เนียน)

กบในกะลาแคบ : (สำ) น. สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อห้องถ่ายรายการกบนอกกะลาเกิดความคับแคบ ไม่สามารถขยายหรือกระชับพื้นที่ได้อีก.

กว้างขวางคอ : (สำ) น. เดิมใช้คำว่า *กว้างขวางคลอง* ซึ่งมาจากกรณีที่คนพาลทำตัวเกะกะระรานเอาส่วนกว้างของลำเรือไปขวางคลองไว้ มิให้ผู้อื่นสัญจรได้สะดวก ปัจจุบันใช้ในความหมายว่ากินอาหารเป็นท่อนเป็นชิ้นลงหลอดอาหารไป แล้วส่วนกว้างของอาหารไปขวางทางเดินอาหารบริเวณลำคอจนไม่สามารถกินอะไรได้อีก.

กว้างงูไม่พันคอ : (สำ) ก. พยายามขยายระยะห่างระหว่างพยัญชนะคอควายกับงูให้ถ่างออกไป แต่ไม่สำเร็จแม้จะเคลื่อนย้าย คอคน และ งอระซังไปได้แล้วก็ตาม.

แคบที่อยู่ได้ แคบใจอยู่อย่าง : (สำ) น. ที่อยู่แม้จะคับแคบก็อยู่ได้ถ้าสบายใจ แต่ถ้าอึดอัดใจ ที่อยู่จะกว้างขวางใหญ่โตอย่างไรก็อยู่ไม่ได้เปรียบดังถูกลนหรืออย่างด้วยไฟตลอดเวลา.

คนลักเท่าผืนหนัง คนพังเท่าผืนเสื่อ : (สำ) น. คนที่ชอบลักขโมยมีจำนวนมากเต็มไปหมดในสังคม เปรียบเทียบได้กับมีมากจนเต็มจอหนังกลางแปลงขนาดสี่นิมาสโคป ในขณะที่คนที่ลักขโมยแล้วชอบพังหรือทำลายข้าวของด้วย มีจำนวนน้อยเพียงเท่ากับที่มีอยู่บนผืนเสื่อ (ขึ้นอยู่กับอีกว่าเป็นเสื้อจันทบูรณร์ เสื้อกระจุ๊ด หรือเสื้อตาตามิ).

หมาหวงกว้าง : (สำ) น. คนที่หวงความกว้างทั้งๆ ที่ตนเองไม่มีอภิสิทธิ์, คนที่กันทำผู้อื่นไม่ให้ใช้ความกว้างที่ตนได้ใช้ประโยชน์แล้วหรือความกว้างที่ตนเองใช้ประโยชน์ไม่ได้ (คล้ายนักการเมืองที่มักหวงเก้าอี้ของตน).

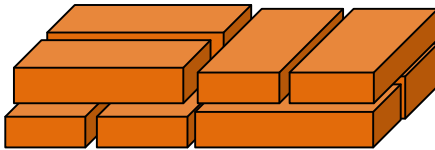
แก้วที่ 1 - มันคือ “อิฐ” – It is Id.

อิฐมอญคืออิฐที่ชาวมอญเป็นผู้ริเริ่มทำขึ้น (แหล่งสี ไม่ใช่อิฐพม่าหรืออิฐเขมรนี่)

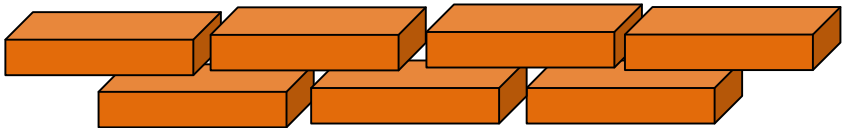
อิฐมอญเป็นก้อนอิฐที่ได้จากการเผาดินให้มีความแข็ง เหมาะสำหรับใช้เป็นวัสดุก่อสร้าง มีสีส้มอมน้ำตาลหรือน้ำตาลอมส้มแล้วแต่ว่าขณะทำอิฐก้อนนั้น สีใดจะอมอีกดีมากกว่ากัน อิฐมอญหนึ่งก้อนมีขนาด ความหนาคุณความกว้างคุณความยาว = $4 \times 10 \times 20$ เซนติเมตร กล่าวคือความกว้างเป็นสองเท่าของความยาว

อิฐมีคุณสมบัติในการแบกทานน้ำหนักได้ดีและแข็งแรงทนทาน จึงเหมาะสำหรับนำมาทำเป็นโครงสร้างกำแพง ส่วนการนำไปทับกระดาดหรือขั้ววงศิระของสิ่งมีชีวิตร่วมโลกนั้นเป็นผลพลอยได้ ไม่ใช่คุณสมบัติหลัก

การก่อกำแพงอิฐโดยทั่วไปมีสองแบบ คือแบบก่อเต็มแผ่นกับก่อครึ่งแผ่น แบบก่อเต็มแผ่นจะใช้อิฐสองก้อนวางเรียงเคียงกันเป็นคู่แล้วสลับด้านกับคู่ที่ประกบซ้ายขวา รวมทั้งให้สลับกับคู่ที่ประกบอยู่ทั้งบนและล่างด้วย ดังรูปต่อไปนี้

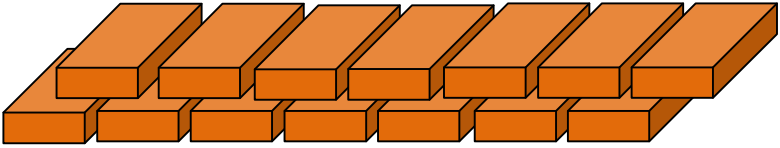
การก่ออิฐแบบเต็มแผ่นจะทำให้กำแพงมีความหนาน้อยเท่ากับความยาว ก้อนอิฐแต่ละก้อนถ้าไม่รวมปูนฉาบ, นั่นคือ 20 เซนติเมตร กำแพงจะมีความแข็งแรงทนทานสูงกว่าการก่ออิฐแบบครึ่งแผ่นซึ่งเรียงอิฐในรูปแบบต่อไปนี้

การก่ออิฐแบบครึ่งแผ่นจะทำให้กำแพงมีความหนาน้อยเท่ากับความกว้างของก้อนอิฐถ้าไม่รวมปูนฉาบ, นั่นคือ 10 เซนติเมตร แต่ความแข็งแรงจะน้อยกว่า

แก้ว

จะว่าไปแล้ว ยังมีวิธีก่อกอิฐอีกวิธีหนึ่งซึ่งไม่ค่อยเห็นมีใครเขาทำกัน นั่นคือเรียงอิฐตามรูปแบบต่อไปนี้

วิธีก่อกอิฐแบบแหวกแหวกนี้แม้จะได้กำแพงที่มีความหนาเท่ากับการก่อบแบบเต็มแผ่น อีกทั้งลักษณะการเรียงตัวของก้อนอิฐจะช่วยให้สามารถต้านทานแรงเฉาะทะลุหน้าแผ่นกำแพงได้สูงกว่าทั้งสองแบบข้างต้น แต่ก็แปลกที่ไม่ได้รับความนิยม สันนิษฐานได้ว่ารูปแบบการเรียงอิฐแบบนี้จะทำให้กำแพงรับแรงดัดจากน้ำหนักที่ถ่ายลงมาได้ไม่ดีเท่าทั้งสองแบบข้างต้น อีกทั้งมีจำนวนรอยต่อตามแนวยาวของกำแพงซึ่งเป็นจุดเปราะของงานก่อกอิฐมากกว่า

อิฐ กับ อิด?

ในทางจิตวิทยา **อิด (Id)** คือแรงผลักดัน แรงกระตุ้นปรารถนาจากภายใน เป็นแหล่งสะสมพลังที่จะผลักดันออกมา ขณะที่**อีโก้ (Ego)** คือผลจากความต้องการของอิด ทำให้มีแรงผลักดันอีโก้ออกมา แต่จะต้องอยู่ภายใต้เหตุผลการควบคุมของโลกความคิดกับโลกความจริง คนเราทุกคนมีอิดอยู่ในตัว เมื่ออิดคืออิฐ อีโก้ก็คือกำแพง

บางคนชอบก่อกอิฐแบบเต็มแผ่นเพราะต้องการความมั่นคงแข็งแรง ไม่พึงประสงค์ให้ความร้อนหรือสรรพเสียงผ่านกำแพงเข้าหาได้ง่ายๆ แต่ก็ต้องแลกกับการที่โครงสร้างซึ่งรองรับอยู่ต้องแบกน้ำหนักหนักแฉกกว่า พื้นที่ใช้สอยในห้องน้อยกว่า และ ลื่นเปื้อนค่าใช้จ่ายมากกว่าการก่อกอิฐแบบครึ่งแผ่นซึ่งก่อง่าย ทำเสร็จเร็วกว่าด้วย

ผู้เขียนเห็นว่าในสังคมบ้านเรามีคนที่ก่อกอิฐแหวกแหวกแหกประเพณีนิยมตามแบบที่สามไม่น้อย เขาหรือเธอไซ้แนวอิฐที่ถูกจัดเรียงตามความกว้างซึ่งแตกต่างจากกำแพงที่เราคุ้นตา มันดูแปลกตาและทำทลายความรู้สึก หลายคนเรียกว่าแหวกแนว

แล้วคุณล่ะ...เป็นคนที่ยกกำแพงแบบไหน?

แก้วที่ 2 - สามศอก

ที่รัก ฉันรักเธอ... ได้ยินไหม

ที่รักของฉัน ความรักที่เธอมีให้กับฉันนั้นช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าในชีวิตของฉันจะมีใครรักฉันและปรารถนาดีกับฉันเท่าเธออีกแล้ว

ฉันยังจำได้ ในวันที่ฉันท้อแท้อ่อนแอและผิดหวัง ฉันทิ้งกายปล่อยใจให้จมจ่อมอยู่กับความทุกข์ระทมในมุมมืดของซอกหลืบแห่งความเจ็บช้ำอย่างเดียวดาย มีเธอเพียงคนเดียวที่ได้ยินเสียงสะอื้นของฉัน มองเห็นฉัน และเดินเข้ามาหา

เธอส่งเสียงกระตุ่นเตือนปลุกให้ฉันตื่นลืมตาขึ้นมาพบกับวันใหม่ เธอส่งกำลังใจให้ฉันกล้าสลัดไล่ความปวดร้าวเศร้าซึมที่เกาะกรังในหัวใจให้มันหลุดร่วงไป เธอคือผู้เปิดประตูนำแสงตะวันแห่งความหวังให้สาดเข้ามาส่องสว่างกลางใจฉันโดยแท้ และมันก็ช่วยทำให้ฉันมองเห็นหนทางข้างหน้าได้ชัดเจนมากขึ้นจริงๆ ด้วย

แรกๆ ที่ฉันพยายามหยัดกายขึ้น แข็งขาของฉันขาดพลังไร้เรี่ยวแรง แค่จะโง้งงายหน้าขึ้นยังยากเย็นแสนเข็ญ จำได้ว่าเธอต้องรีบเข้ามาประคองฉัน เป็นมวลลมคอยพยุงไว้ได้ปีกไม่ให้ร่วงหล่นลงสู่พื้นพิภพอีก จีวรรอยบาดแผลหะหะตามเนื้อตัวและหัวใจของฉันไม่ได้ทำให้เธอนึกถึงเกียรติหรือขบะเขยง เธอซบเลือดที่ไหลรินจากกายของฉันด้วยปุยสำลีสีขาวบริสุทธิ์ เธอคอยปิดไล่แมลงวันที่ไต่ตอมตอนที่ฉันนอนหลับ ป้อนยาทาแผลสมานผิวและผ้าเย็บยาดด้วยความเมตตา เธอทำให้ฉันฟื้นตัวและเรียกพลังกลับคืนมาภายในเวลาไม่นาน ซึ่งนับจากนั้นมา เธอก็ไม่เคยห่างจากฉันอีกเลย

ที่รักของฉัน เธอรู้ไหมว่า ทุกครั้งที่มีเธออยู่ใกล้ ฉันรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยหาใดเสมอเหมือน ฉันไม่รู้สึกลัววาดกลัวเภทภัยอันตรายใดๆ ที่จะมาแผ้วพานอีกต่อไป

เธอแข็งแกร่งและกล้าหาญจนฉันคิดว่า มันเป็นสิ่งประเสริฐที่สุดแล้ว จะหาใครมาทัดเทียมเท่าเธอในสามโลกคงไม่มี มันทำให้ฉันมั่นใจว่าเธอจะคุ้มครองฉันได้ตลอดไป อย่างแน่นอน จะไม่มีใครหรืออะไรมาทำร้ายฉันได้อีกแล้ว

แก้ว

ฉันใช้เวลาไม่นานเลยกับการค้นพบความอ่อนหวานในตัวเธอ เธอมีทั้งหยินและหยางในตัว ฉันได้สัมผัสว่าเธอมีความเข้มแข็งมากเท่าๆ กับความอ่อนโยน เธอสุขภาพเรียบร้อย ใจดี มีเมตตา แม้จะดูไม่สอดคล้องกับเรือนร่างที่มัดทะแมงและอุดมด้วยกล้ามเนื้อของเธอ ฉันจึงไม่ใคร่แน่ใจนักเมื่อเธอพยายามบอกว่าเวลาเราเดินด้วยกันฉันควรแสดงความเป็นผู้นำออกมาบ้าง

ที่รักของฉัน เธอคงไม่รู้หรอกว่าฉันภาคภูมิใจเพียงใดเมื่อมีใครต่อใครเหลียวมองเวลาเราเดินด้วยกัน พวกเขาคงอิจฉาฉัน ก็ใบหน้าของเธอสะดุดตาสะดุดใจปานนั้น ดวงตาของเธอคมกริบและมีแววเข้มแข็ง จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบาง เส้นผมดำขลับเป็นมัน ผิวเนื้อสองสีช่วยขับความคมเข้มให้กับเธออย่างสอดคล้อง ยิ่งพวกเขาทำท่าซุบซิบคล้ายนินทา ฉันยิ่งอยากยั่วเย้า ให้มันรู้บ้างว่าใครเป็นใคร พวกเขาไม่มีทางจะหาคู่แข่งหาเสนห์หรืออย่างฉันได้หรอก

ก็จริงอยู่ ที่ความสูงของเธอนั้นมากกว่าฉัน แต่มันไม่ได้ทำให้ฉันรู้จักด้วย ฉันยังตามเธอทันเสมอ ในเมื่อเราก้าวได้ยาวเท่าๆ กัน ไหล่เคียงไหล่ ใจเคียงใจ จะนั่ง จะยืน หรือเดินเหิน เธอดูสง่างามเสมอไม่ว่าจะแต่งกายในรูปแบบใด

ที่รักของฉัน ข้อมกอดของเธอมันช่างอบอุ่นและแนบแน่นยิ่งนัก จงกอดฉันไว้เกิดกอดฉันให้นานๆ และฉันก็จะพยายามกอดเธอให้แน่นเท่าที่เธอกอดฉันเสมอ ฉันอยากแนบแก้มพิงอกกว้างและแข็งแรงของเธอบ่อยๆ มันทำให้ฉันมีความสุข มันทำให้ฉันดื่มด่ำที่ได้ใกล้ชิดกับเธอ

ที่รักของฉัน โปรดฟังอีกครั้ง...

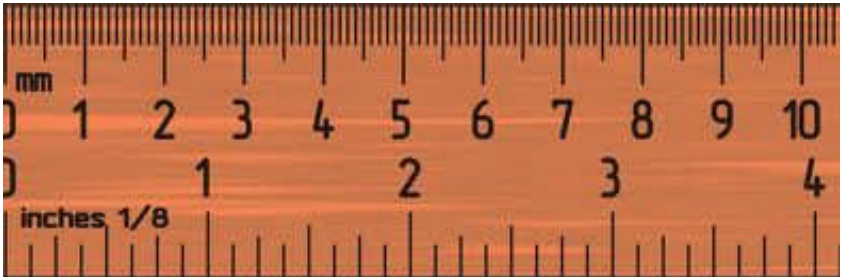
ถึงฉันจะเป็นผู้ชายที่ตัวเตี้ยและผอมกะหร่องอย่างนี้ แต่ความรักที่ฉันมีต่อเธอไม่ผอมนะ ฉันรักเธอมาก รักเธอสุดหัวใจ รักมานานแล้ว และจะรักเธอตลอดไป ไม่ว่าใครจะนินทาหรือเหน็บแนมว่าฉันประสาทเสียที่ไปชอบผู้หญิงที่ตัวใหญ่และเล่นกล้ามด้วย แต่ฉันก็ชอบของฉันอย่างนี้ ใครจะว่าอะไรก็ช่างเถิด

ที่รัก ฉันรักเธอ...ได้ยืนไหม

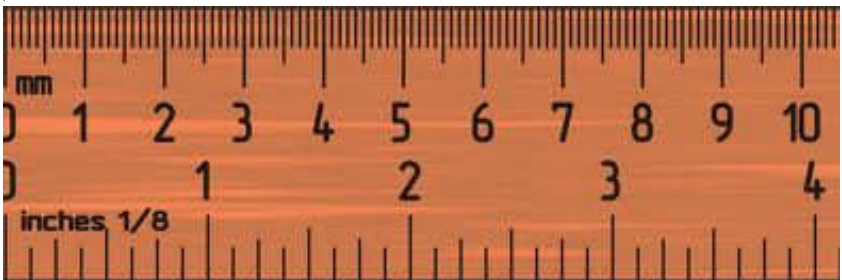
แก้วที่ 3 - ช่องว่าง

จงเติมคุณลงในช่องว่างต่อไปนี้

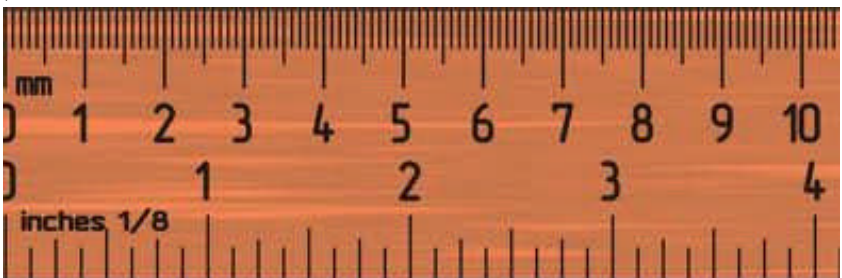
▼ ความสูงของฉันทัน..... เมตร

▼ ช่วงไหล่ของฉันทันกว้าง..... เซนติเมตร

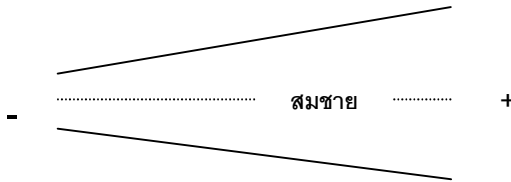

▼ ของฉันทันยาว..... เซนติเมตร

แก้วที่ 4 - บนแกนเดียวกัน

สมพบอกสมชายเป็นคนดี แต่สมศรีว่าสมชายเป็นคนห่วย สำราญว่าสมชายนั้นเฮงซวย แต่สำรวจว่าสมชายนั้นน่าคบ นารยาบอกสมชายน่าพีด ธิดารัตน์บอกสมชายน่าตบ พระแดงเห็นสมชายรักสงบ แต่เจ้าพิภพว่าสมชายชอบป่วนเมือง สมบูรณ์บอกสมชายนั้นประหยัด สมบัติแย้งสมชายจอมลั่นเป็ลือง น้องน้อยเห็นสมชายชอบทำเรื่อง แต่พี่เรืองเห็นสมชายถ่อมตน พี่พรบอกสมชายเป็นคนเจียบ น้องระเบียบติสมชายว่าขี้บ่น เพื่อนจ้อยว่าสมชายชอบช่วยคน แต่เพื่อนพลว่าสมชายชอบกินแรง ฯลฯ ทิวาบอกสมชายเป็นอย่างนั้น อารัญบอกสมชายเป็นอย่างนี้ คบหาคนละที่ คนละที่ คนละกาล มองเห็นคนละซีก คนละเลี้ยว คนละย่าน บ้างรู้จักมานาน บ้างเพิ่งคบ เพิ่งคุ้นเคย สมชายคือสมชาย คือสมชายคนเดียวกัน สมชายเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ อยู่ที่มอง

เงื่อนไขของความเป็นสมชาย

- ขึ้นอยู่กับว่า คุณ “มองเห็น” เขาเป็นอย่างไร
- ขึ้นอยู่กับว่า คุณ “อยากเห็น” เขาเป็นอย่างไร
- ขึ้นอยู่กับว่า คุณ “รู้สึก” ว่าเขาเป็นอย่างไร
- ขึ้นอยู่กับว่า คุณยืนอยู่ “ตรงไหน” ของแกน
- ขึ้นอยู่กับว่า คุณ “เปรียบเทียบ” เขากับใคร
- ขึ้นอยู่กับว่า คุณ “เชื่อ” ผู้เขียนหรือใครๆ ว่าเขาเป็นอย่างไร
- และสุดท้าย...ขึ้นอยู่กับว่า คุณเป็นใคร

แก้ว

แก้วที่ 5 - จอ

“...น้ำทะเล...”

4:3 TV

แก้ว

"...ควรลงเล่นน้ำทะเล..."

16:9 HDTV

แก้ว

“คลื่นแรง ไม่ควรลงเล่นน้ำทะเล”

Cinemascope

แก้วที่ 6 - กล้อง

เสียงป๊อปๆ ดังลั่น กระจกให้แมนตื่นจากภวังค์

เขาเอื้อมมือความไปในความมืด เมื่อมือสัมผัสกล่องพลาสติกแข็งที่มีตัวเลขแอลซีดีบนแผงเรืองแสง เขาก็กดปุ่มให้กล่องหยุดส่งเสียง

เขาดึงตัวเองขึ้นนั่งบนกล่องผ้าเสริมสปริงที่ใช้เอนกายพักผ่อน สลัดศีรษะไล่ความง่วงงุนออกไปจากในหัว ความหากล่องรีโมตคอนโทรลได้ก็กดปุ่มให้กล่องแสดงภาพเคลื่อนไหวทำงาน วิธีการรายการความคิดติดบวมกำลังพาผู้ชมไปสัมผัสสภาพชีวิตชนบท ไปดูสภาพความเป็นอยู่ของคนที่ไม่ต้องยึดติดกับภารกิจประจำวันในเมืองใหญ่ เขาเหยียดตามอง รู้สึกเฉยๆ ไม่ได้อยากดูแต่ก็อยากฟังเสียงจึงเปิดกล่องแสดงภาพเคลื่อนไหวไว้ จากนั้นลุกขึ้นเดินสะเปะสะปะตรงดิ่งไปที่บ้านประตูซึ่งเปิดค้างอยู่

เขากดสวิทช์ซึ่งประกอบอยู่ในกล่องพลาสติกสีขาวฝังในผนัง ไฟเพดานสว่างไร้ความมืดในกล่องซึ่งผนังบุกระเบื้องเคลือบสีขาวและดำถูกขับไล่หายไป แมนเริ่มตาสว่าง เขากำลังจะเริ่มดำเนินกิจวัตรประจำวันกับสุขภัณฑ์ประดามีในกล่องบุกระเบื้องเคลือบ เข้มสันในกล่องเวลาติดผนังซึ่งช่องว่างระหว่างเลขห้ากับเลขหก

ตอนที่เขาก้าวออกจากกล่องพักส่วนตัวขนาดกว้างสี่เมตรยาวหกเมตรสูงสองเมตรครึ่งซึ่งบรรจุอยู่ในกล่องยักษ์ขนาดแปดสิบเมตรคูณหนึ่งร้อยยี่สิบเมตรสูงสามสิบห้าเมตรและมีช่องหน้าต่างรายรอบ เข้มสันบนกล่องเวลาซีไลยเลขหกไปแล้ว โดยมีเข็มนาฬิกาที่เลขสิบ

เขาใช้เวลาเดินบนบาทวิถีประมาณสิบนาทีถึงบริเวณปากทางเข้ากล่องยักษ์ที่ฝังไว้ใต้ดิน เขาก้าวเท้าเร็วๆ ลงไปทางช่องเปิด บันไดเลื่อนพาเขาเคลื่อนจากปากกล่องลงไปยังก้นกล่องยักษ์

ผู้คนบริเวณก้นกล่องบางตา ต่างคนต่างมีโลกของตนเอง หลายคนมีลำโพงน้อยเสียบอยู่กับรูกูซึ่งต่อจากกล่องอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งบันทึกเพลงไว้เพียบ แมนใช้เวลารอคอย

ไม่นานนัก กล้องติดล้อก็แล่นมาเทียบชานชาลา ประตูกล้องเปิดออกพร้อมกับประตูชานชาลา เขาก้าวเดินเข้าไป ผู้คนในกล้องติดล้อยังบางตา ต่างคนต่างมีโลกของตนเองเช่นกับคนบนชานชาลา ส่วนใหญ่จะปลดปล่อยตัวเองให้อยู่กับกล้องอิเล็กทรอนิกส์ส่วนตัว ไม่มีใครสนใจใคร มากสุดก็เหลือบมองกันแวบหนึ่ง จากนั้นก็กลับเข้าไปอยู่ในกล้องที่มองไม่เห็นของตัวเองกันหมด

กล้องติดล้อใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็พาแมนเดินทางถึงจุดหมาย เขาก้าวออกจากปากกล้อง เดินเข้ากล้องยักษ์ขนาดหนึ่งร้อยห้าสิบเมตรคุณหนึ่งร้อยแปดสิบเมตรสูงราวแปดสิบเมตรมีกระจกถูกรอบ ผังด้านนอกของกล้องยักษ์คล้ายกระจกบานใหญ่ที่มีภาพเงสะท้อนของท้องฟ้ากว้างและปูเมฆขาวแทรกสลับกับเงาของกล้องยักษ์หลายกล้องที่ตั้งอยู่ใกล้เคียง

จากโรงล้อบี เขาเดินเข้ากล้องโดยสารขนาดกว้างหนึ่งเมตรครึ่งคุณหนึ่งเมตรครึ่งสูงสองเมตรครึ่ง ผังภายในกล้องถูกระงับโดยรอบทำให้มองเห็นภาพสะท้อนของตัวเองเป็นจำนวนอนันต์ สุภาพสตรีสองนางซึ่งแต่งกายในชุดคนทำงานวิงจำเสียงรองเท้ากระแทบพื้นกบกับมาจากไหนไม่รู้เบียดตัวแทรกเข้ามาทันพอดี ประตูกล้องที่กำลังปิดแต่กลับแล้วเลื่อนเข้าหากันอีกหน จากนั้นกล้องถูกดึงให้เคลื่อนไหวแรงโน้มถ่วงของโลกขึ้นสู่ที่สูงอย่างรวดเร็ว ตัวเลขบนจอแสดงหมายเลขขึ้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จู๊ๆ มีกลิ่นแก๊สไซเนอาวลไฮยชวณคลื่นเหียร ต้องมีใครคนใดคนหนึ่งในสามคนผายลมเจี๊บบ แมนตอบได้ว่าตนเองไม่ได้ปล่อยแน่นอน เป็นหนึ่งในสุภาพสตรีสองคนซึ่งกำลังจ้องหน้าเขาราวคาดคั้นให้ยอมรับความจริง

แมนเดินทางถึงขั้นที่ต้องการ เขาหลุดพ้นจากสายตากล่าวหาในที่สุด ปล่อยให้สองหญิงถูกออบด้วยกลิ่นไม่พึงประสงค์ในกล้องโดยสารทางดิ่งต่อไป

แมนก้าวเข้าผ่านประตูเข้าไปในกล้องสำนักงาน มีพนักงานมาถึงหลายคนแล้ว เขาแฉะกล่าวทักทายเพื่อนร่วมงานที่ประตูของกล้องทำงานที่ละกล้องตามรายทาง จากนั้นคว้าหนังสือพิมพ์ฉบับใหม่จากกล้องรับเอกสาร เดินเข้ากล้องเตรียมอาหาร เปิด

กล่องเก็บถ้วยกาแฟ หยิบกล่องใบชาจีนออกมา เติมน้ำร้อนจากกล่องทำน้ำร้อนน้ำเย็น
ไปรอยใบชาดำลงไปในตัวกาแฟประจำตัว จากนั้นเดินเข้ากล่องทำงานของตนเอง

เขาเปิดปุ่มให้ระบบสมองกลในกล่องคอมพิวเตอร์เริ่มปฏิบัติการ เสียงมอเตอร์ดัง
หนึ่งจากภายในกล่อง เมื่อระบบเริ่มประมวลผล เขาเลื่อนเมาส์คลิกปุ่มเปิดโปรแกรม
จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เอกสารในกล่องจดหมายเข้าตกค้างกว่าสิบฉบับที่ยังไม่ได้อ่าน
เขาคlickเข้าไปเรียกจดหมายในกล่องมาอ่านทีละฉบับ จากนั้นก็ทรงไล่เรียงลำดับ
ความสำคัญสำหรับจดหมายที่ต้องตอบและเขียนรายการงานที่ต้องดำเนินการ

เสียงทักทายของพนักงานที่ทยอยมาถึงกล่องสำนักงานดังลอดเข้ามาในกล่อง
ทำงานของเขาเป็นระยะ การดำเนินไปของวงจรชีวิตวันนี้ก็คล้ายกับเมื่อวาน คล้ายกับ
เมื่อสองวันก่อน เมื่อสัปดาห์ก่อน เมื่อเดือนก่อน เมื่อปีก่อน บลา บลา บลา... เขาจะนั่ง
ทำงานอยู่ในกล่องทำงานของตนเองอย่างนี้จนถึงช่วงพักกลางวันแล้วค่อยแวะออก
นอกกล่องไปหาอะไรบรรจุกระเพาะอาหาร ตกเย็นพอเลิกงาน การเดินทางของเขาจาก
กล่องหนึ่งสู่กล่องหนึ่งจะย้อนสวนทางกับเมื่อเข้ามาในตอนเช้า เขาพอรับได้นะ ก็ชีวิตมัน
เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว จะให้ทำอะไรได้ ในเมื่อเขาไม่ได้ร่ำรวยล้นฟ้าคาบ
กล่องเงินกล่องทองออกมาจากห้องแม่

เสียงเตือนดังขึ้นบอกว่ามีจดหมายใหม่เข้ากล่อง เป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์
ภายในองค์กร...จากหัวหน้าของเขา ข้อความระบุว่า

คุณแมนสรวง,

แบบร่างที่คุณทำมาให้เมื่อสัปดาห์ก่อนถูกคัดค้านแล้วไม่ชอบ เขาบอกว่าถึงมัน
จะดูดีแต่ไม่มีความคิดสร้างสรรค์เลย มันคล้ายกับแบบที่เขาเคยเห็นที่ไหนสักแห่งหนึ่ง
ผมก็เห็นด้วยกับลูกค้ำว่าเคยเห็นมันจากที่ใดสักที่หนึ่ง

เขาจะให้โอกาสอีกครึ่ง ผมเลยอยากให้คุณทำใหม่สัปดาห์หน้าแล้วส่งให้ผม
ดูก่อนวันพุธ คราวนี้ขอให้คุณคิดนอกกล่องด้วย อย่าให้ซ้ำกับของใคร ต้องแตกต่างนะ

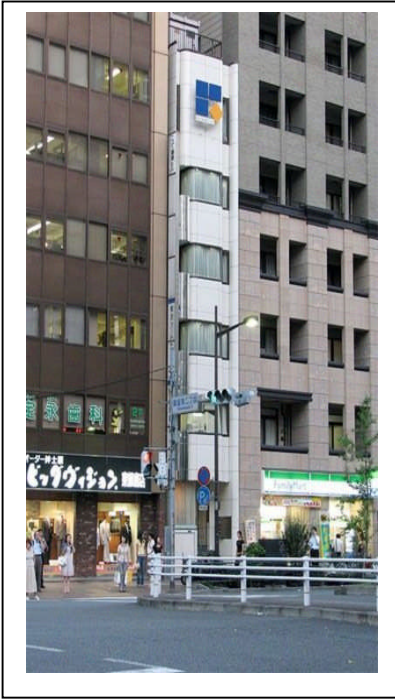
ดำรง

แมนถอนหายใจ เขาเอนหลังพิงพนัก สายตามองทะลุกระจกล้อออกไปนอกกล่อง

แก้วบัวที่ 7 - เป็นไปไม่ได้ (IMPOSSIBLE)

ไม่มีพื้นที่ มิได้แปลว่าพื้นที่เป็นศูนย์

ในอากาศมีช่องว่างเพียงพอสำหรับสติปัญญาที่สร้างสรรค์เสมอ

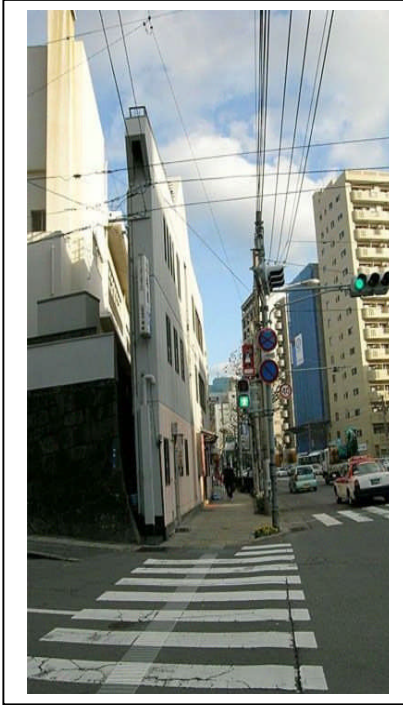
จริงอยู่ที่พื้นที่ผิวโลกมีจำกัด มนุษย์อาจได้ผิวแข็งๆ แห้งๆ เพิ่มขึ้นบ้างถ้าหินเหลว
ที่ทะเลลึกออกมาจากใต้โลกแข็งตัว แต่ก็ยังมีผิวแข็งๆ แห้งๆ จำนวนไม่น้อยที่หดหายไป
เพราะถูกน้ำท่วมหรือแม่อธรณีสู่กลับคืนไป

เมื่อเล่นกับพื้นที่ทางราบไม่สะดวกก็ควรหันมาเล่นพื้นที่ทางตั้ง โลกยังมีความว่าง
ทางตั้งมากพอที่จะให้มวลและสสารมีที่ทางให้จัดวาง ความว่างที่ใกล้ที่สุดที่พอใช้การได้
อยู่เหนือระนาบผิวโลกตั้งแต่ไม่กี่เซนติเมตรไล่ขึ้นไปจนถึงชั้นบรรยากาศ วิทยาการและ

แก้ว

เทคโนโลยีทำให้การใช้ชีวิตของมนุษย์ในสิ่งปลูกสร้างที่เสียบทมึนขึ้นไปในอากาศ หรือกระทั่งวัตถุที่ขับเคลื่อนลอยฟ้าหรือแล่นอยู่ในอวกาศไม่ใช่เรื่องใหญ่หรือยุ่งยากอีกต่อไปต่อไปหากประชากรล้นโลก ดาวอังคารอาจเป็นบ้านใหม่ของมนุษย์

ไม่มีพื้นที่ จึงมิได้แปลว่าพื้นที่เป็นศูนย์

มีพื้นที่น้อย...ไม่พอ...แคบไป...ทำอะไรไม่ได้ จริงหรือ?

ความมีอยู่น้อยไม่ได้หมายถึงความอ่อนด้อยหรือภาพลักษณ์ที่เป็นลบเสมอไป

มีตบางๆ คมกว่ามีตโฉบเฉี่ยว กระดาษบางๆ ก็มีประโยชน์สำหรับงานบางประเภท เช่นกระดาษสา หรือกระดาษห่อพัสดุ คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์อัจฉริยะ ยิ่งบางเบา ยิ่งแพง

ต้นฉบับงานเขียนวรรณกรรมบางๆ ทำให้ราคาขายย่อมเยาไปด้วย ทว่าไม่ได้หมายความว่าวรรณกรรมเล่มบางนั้นอ่อนด้อยหรือไร้คุณค่ากว่างานเขียนที่หนาและหนัก อีกทั้งความบางของหนังสือเล่มนั้นๆ ก็ไม่ได้บอกว่าเนื้อหาของมันจะไม่หนัก

แก้ว

บ้านหลังเล็กอาจอัดแน่นไปด้วยความอบอุ่นของผู้อาศัยหลายคน ในขณะที่บ้านหลังใหญ่แห่งแล้งไร้ชีวิตชีวาเพราะมีผู้อยู่อาศัยน้อยคน

ความคับแคบทำให้มนุษย์เกิดปัญญาดิ้นรนคิดทำซ้ำนวงของ ตู้เสื้อผ้า ช่องเก็บเอกสาร/จดหมายแบบรูนกพิราบ ฯลฯ

คนมากพื้นที่น้อย ถ้าจะให้สมดุลก็ต้องเด็ดชีวิตคนทิ้งหรือไล่ให้ไปอยู่ที่อื่นเสีย แต่ความเป็นมนุษย์ทำให้เรา “จัดการ” กับความมีอยู่นั้นได้โดยไม่ต้องใช้ทางเลือกแบบสิ้นหวัง ในเมืองใหญ่และในย่านพื้นที่ทองคำ คอนโดมีเนียมและอาคารสูงรวมทั้งร้านสวยในชอกตึกคือทางเลือกหนึ่งในการจัดการกับความหนาแน่นของคนมากบนพื้นที่น้อย

ไม่แน่...โรงแรมแคปซูลของญี่ปุ่น (Kapsuseru hoteru) อาจได้แรงบันดาลใจจากรูปแบบสถาปัตยกรรมโกดังเก็บศพในวัดไทยหรือแผนกนิติเวชของโรงพยาบาลก็เป็นได้

อะไรที่เป็นไปไม่ได้มีโอกาสที่จะเป็นไปได้
ที่เคยบอกว่าทำไม่ได้ วันนี้อาจทำได้
คุณเคยเชื่อไหม...ว่าคุณก็ได้

(ภาพประกอบจากเว็บไซต์ <https://www.looneynetwork.com>)

แก้วที่ 8 - ของเล่นผู้ไม่เด็ก

เลโก้ (Lego) มาจากคำว่า Leg และ Godt ในภาษาเดนมาร์ก แปลว่าเล่นได้เล่นดี (Play Well) เริ่มผลิตครั้งแรกเมื่อปีคริสต์ศักราช 1958 ที่เมืองบิลลุนด์ (Billund) ประเทศเดนมาร์ก

เดิมเลโก้ทำจากไม้ แต่ปัจจุบันทำจากพลาสติก ABS (Acrylonitrile-butadiene-styrene) คุณภาพสูง ขนาดและสัดส่วนได้มาตรฐาน มีต้นแบบมาจากรูปลักษณะของก้อนอิฐขนาดต่างๆ การเชื่อมต่อนั้นใช้คุณสมบัติของปุ่ม ร่อง และบ้ายึดติดเชื่อมกัน ไม่มีการใช้กาว ถือเป็นเครื่องเล่นแนวสร้างสรรค์ที่ได้รับความนิยมสูงสุดไม่เฉพาะแต่เด็กๆ เท่านั้น แต่ยังรวมถึงผู้ใหญ่ในวัยต่างๆ อีกด้วย จะเรียกว่าเลโก้สร้างนักประดิษฐ์ วิศวกร และทำคนให้เป็นคนมาแล้วทั่วโลกจำนวนนับไม่ถ้วนเลยก็ว่าได้

เลโก้ตั้งจินตนาการของท่านออกมาให้ใช้สร้าง “อะไรก็ได้” ในอากาศ จับต้องได้ สัมผัสได้ มีสีสันให้เลือกมากมาย ยิ่งมีมากขึ้นก็ยิ่งต่อและก่อร่างได้หลากหลายรูปแบบ และมีข้อจำกัดน้อยกว่า เลโก้ช่วยให้คนที่เล่นได้ฝึกแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ได้รู้จักการคิดวางแผนอย่างเป็นระบบ ให้รู้จักวิเคราะห์และมีเหตุผล รู้จักการจัดลำดับขั้นตอนและลักษณะของการเชื่อมโยงต่อยอด ได้ฝึกสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา

เลโก้ทำให้มนุษย์เล่นกับมิติของการเกิดขึ้นและมีอยู่ได้มากกว่าที่คิด โดยเฉพาะกับเด็ก วันใดที่พ่อแม่แย่งชิงจริงจังกับลูกว่าตัวต่อเลโก้ฝีมือของเด็กน้อย ซึ่งมีรูปร่างเป็นก้อนเหลี่ยมยาวหนึ่งฟุตมีขอบมีสันยื่นออกมาซ้ายขวานิดหน่อยไม่เห็นเหมือนยานอวกาศตามที่ลูกบอกเลย คำพูดเช่นนั้นจะกลายเป็นซีปนาวุธอานุภาพรุนแรงที่พ่อแม่

กำลังยิงเข้าใส่และทำลายจินตนาการของเด็กจนพังทลายร่วงหล่น ณ บัดนั้น เด็กอาจไม่
อยากนึกถึงยานอวกาศอีกเลยก็เป็นได้ ในเมื่อช่องว่างมีไว้ให้เติมจินตนาการ พ่อแม่จึงไม่
ควรถมพื้นที่ว่างของเด็กด้วยคำพูดดลวงๆ ที่พร่องทั้งน้ำใจและขาดการให้ออกาส ทำ
อย่างนั้นไม่สง่างามเลย นอกจากไม่ชมเชยแล้วยังทำให้หมดกำลังใจด้วย

สิ่งที่ย้ำแหย่สำหรับคนที่ต่อเลโก้เองคือการต่อไม่เสร็จ จะเป็นเพราะตัวต่อสำคัญ
บางตัว “ไม่มี” “หายไป” หรือถูกนำไป “ซ่อนไว้” ก็ตาม หากการต่อไม่เสร็จทำให้ผู้ต่อ
ยอมแพ้โดยคุณนี่หรือยอมรับด้วยงานก็คงไม่เท่าไร แต่ถ้าหากมันนำมาซึ่งความท้อแท้
และผิดหวังกระทั่งหงุดหงิดและเบื่อหน่าย การต่อไม่เสร็จก็คงไม่ต่างอะไรกับความพ่าย
แพ้ที่ไม่พึงปรารถนา

ยุคนี้เลโก้ผลิตตัวต่อสำเร็จอย่างเช่น รถ เรือ คน บ้าน อุปกรณ์ หรือชิ้นส่วนต่างๆ
ที่มีรูปลักษณะจำเพาะเจาะจงชัดเจนเห็นปุ๊บรู้ปั๊บว่าเป็นอะไร นัยหนึ่งก็ว่าเป็นการดีที่ช่วย
เพิ่มให้มี “ความเหมือน” มากขึ้น แต่อีกนัยหนึ่งมันก็ทำให้คนสร้างใช้ความคิดน้อยลง
และคนที่ดูก็ไม่จำเป็นต้องเดาหรือพยายามมองให้เห็นอย่างที่คุณสร้างต้องการให้เห็น
ประเด็นนี้จะถือว่าดีขึ้นหรือไม่ดีก็แล้วแต่คนมอง

ของเล่นส่วนใหญ่ในโลกมีไว้ให้เด็ก แต่มีของเล่นไม่กี่ประเภทที่ได้รับความนิยม
จากเด็กและผู้ใหญ่ เลโก้คือหนึ่งในนั้น จะเห็นว่านักต่อเลโก้ระดับฮาร์ดคอร์ส่วนใหญ่ไม่
เด็กเพราะการต่อเลโก้ขั้นสูงต้องใช้ทุนมากกว่าและความคิดสร้างสรรค์ที่ซับซ้อนกว่า
กำลังทุนที่มากกว่าทำให้มีโอกาสซื้อหาตัวต่อมาได้มากกว่า มีทางเลือกมากกว่า
สร้างสรรค์ได้มากกว่า รวมทั้งพลิกแพลงได้มากกว่า ตัวต่อที่มีพื้นฐานมาจากอิฐทรง
เหลี่ยมจึงกลายเป็นของเล่นเด็กที่ผู้ใหญ่หลงไหลและแย่งชิงกันเห็นๆ แต่สิ่งที่ต่างกัน
อย่างเห็นได้ชัดระหว่างการต่อเลโก้ของเด็กกับผู้ใหญ่ก็คือ เด็กต่อเลโก้ด้วยจินตนาการ
ในขณะที่ผู้ใหญ่ต่อเลโก้ด้วยประสบการณ์

เออ...ว่าแต่...เราแก่แล้ว ไปหาเลโก้มาต่อเล่นกันดีกว่า

ใคร แก้วที่ 9 – การเดินทาง มั่น

1...ธีระ

ธีระบอกกับใครๆ ว่าเขาเป็นนักเขียน เป็นศิลปินอิสระผู้สร้างสรรค์วรรณกรรมแห่งชีวิต ระดับแนวหน้าของประเทศสารขันธ์ ชีวิตของเขาไม่มีขีดจำกัด เขาไม่ต้องตื่นแต่เช้าแหกขี้ตารีบเร่งแก่งแย่งกับประชากรร่วมเมืองเพื่อขึ้นรถไปทำงานเหมือนมนุษย์เงินเดือน อยากตื่นเมื่อไรก็ตื่น อยากนอนเมื่อไรก็นอน อยากกินเมื่อไรก็กิน ไม่หิวก็กินได้ หรือหากหิวแต่ไม่มีกินก็ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร อยากทำงานเขียนเมื่อไรก็ทำ มีคอมพิวเตอร์ใจหนึ่งเครื่อง หิวไปไหนมาไหนสะดวกตายไม่ต่างอะไรกับสำนักงานเคลื่อนที่ นั่งส้อมก็เขียนได้ หรือจะนอนเอกเขนกในสวนสาธารณะก็ทำงานได้ เบื่อหน่ายหรือเหนื่อยนักก็พักผ่อนก่อน มีอารมณ์เมื่อไรค่อยทำต่อ เป็นอย่างนี้ทุกวี่ทุกวัน

ธีระมีสติปัญญาเป็นเครื่องมือหากิน เขาคิดเขาเขียนได้ทุกอย่างราวไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี กระทั่งบทกวีหรือเพลงกล่อมเด็ก ผลงานของเขาเป็นที่รู้จักแพร่หลายแม้ยอดขายจะไม่พุ่งกระฉูดติดอันดับ สำนักพิมพ์มักจะใช้คำว่า “พอขายได้” กับผลงานของเขา

เขาติดปีกให้ตนเองได้บินไปที่นั่นที่นี่ ไปสืบเสาะแสวงหาข้อมูลและวัตถุดิบสำหรับงานเขียนของตน เขาเป็นโสดเพราะเขาไม่ต้องการสวมห่วงให้ชีวิตต้องมีภาระผูกพัน เขาเข้าป่า ท่องสลัม เดินทางไปนั่นมานี่ประจำ เขาอนกลางดินกินกลางทรายเดียวดายบ่อยๆ

ชีวิตเสรีของธีระทำให้เพื่อนๆ หลายคนอิจฉา เขาไม่จำกัดตัวเองให้อยู่ในกรอบไม่ยอมเข้ากรงขังหัวใจอิสระ มีห้องพักเป็นเพียงที่ซุกหัวนอนและสถานที่เก็บของราวกับว่าโลกของเขานั้นกว้างใหญ่ไม่มีขอบเขต และมันทำให้การดำเนินชีวิตของเขาไร้ขีดจำกัดโดยสิ้นเชิง

แก้ว

หน้าตาของเขาแม้ไม่อ้วนอวบสดใสแต่ก็ไม่อมทุกข์ พักหลังนี้เขาผอมไปหน่อย เพราะไม่ค่อยได้กินข้าว เงินขาดมือเป็นพักๆ และค่าต้นฉบับมีมากะปริบกะปรอยไม่สม่ำเสมอ

แต่ไม่เป็นไรหรอก ในเมื่อเขาได้เลือกที่จะเดินทางนี้แล้ว เขาก็จะเดินต่อไป ไร้ของนักเขียนมีเปียกบ้างแห้งบ้างจะเป็นไรไป...ถ้าหัวใจยิ่งใหญ่เสียอย่าง

2...สัญญา

สัญญาเป็นมนุษย์เงินเดือน เขาทำงานบริษัทรับ-ส่งพัสดุภัณฑ์ข้ามโลก เขาต้องตื่นแต่มีดรีบทำธุระส่วนตัว รีบกิน รีบเดินทางไปทำงาน สำนักงานของเขาตั้งอยู่บริเวณใจกลางย่านธุรกิจของกรุงเทพฯ เขาต้องเข้างานเวลาแปดนาฬิกาโดยไม่ต้องเคารพธงชาติ เขาทำงานต่อเนื่องทั้งวัน ถึงเวลาพักก็พัก ถึงเวลายุ่งก็ยุ่ง เขามีเพื่อนฝูงในที่ทำงานมากมาย และเขาก็มีเพื่อนธุรกิจต่างประเทศที่รู้จักกันทั่วโลกในข่ายงานที่ต้องติดต่อกัน

สัญญาทำงานบริษัทนี้ได้สิบสามปีแล้ว เขาขยันและทำงานเร็ว เขาก้าวจากพนักงานรับ-จ่ายพัสดุจนได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าแผนกได้ภายในช่วงเวลาเพียงห้าปี ถึงปลายเดือนมีเงินเดือนเข้าบัญชีสม่ำเสมอ ปลายปีโบนัสงาม ชีวิตของเขาราบรื่นและราบเรียบ การหยุดงานพักร้อนของเขาคือการใช้ชีวิตอยู่อย่างผ่อนคลายในห้องพักหรือกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ที่บ้านต่างจังหวัด ครบกำหนดลาาก็กลับเข้าสำนักงานไปทำงานตามปกติ

เขายังไม่แต่งงาน เขาเอาภาระงานจนไม่มีเวลาไปหาคู่ สาวๆ ในที่ทำงานเดียวกันก็ยังไม่ถูกโฉลก ความถี่หัวใจยังไม่ตรงกัน เขาจึงเอาใจมาใส่กับงานเสียเพื่อจะได้ไม่ต้องเหงาและมีเวลาว่างให้คิดมาก ช่วงเย็นเขามักทำงานจนมีดหรือบางครั้งจำต้องค้างแรมที่สำนักงานเพราะต้องคอยติดต่อกับเครือข่ายในประเทศอื่นที่อยู่ในซีกโลกอื่น ทั้งในทวีปยุโรป อเมริกา แอฟริกา หรือแม้แต่ประเทศแถบซั่วโลก

สัญญาไม่ค่อยเจอแสงแดดและรังสีอุลตราไวโอเล็ต ผิวเนื้อของเขาค่อนข้างขาวซีด เขามีร่างกายอ้วนท้วมสมบูรณ์ เขามีความสุขกับการทำงาน เป็นความสุขแบบซั่วๆ

เรียบง่าย และเป็นสากล เขาจะยังคงทำงานที่บริษัทรับ-ส่งพัสดุภัณฑ์นี้ต่อไปจนกว่าจะ
ทำไม่ไหว หรือบริษัทไม่ต้องการตัวเขาแล้ว

เขาไม่เคยคิดจะส่งตัวเองไปที่อื่นใด...

3. นัทธิ

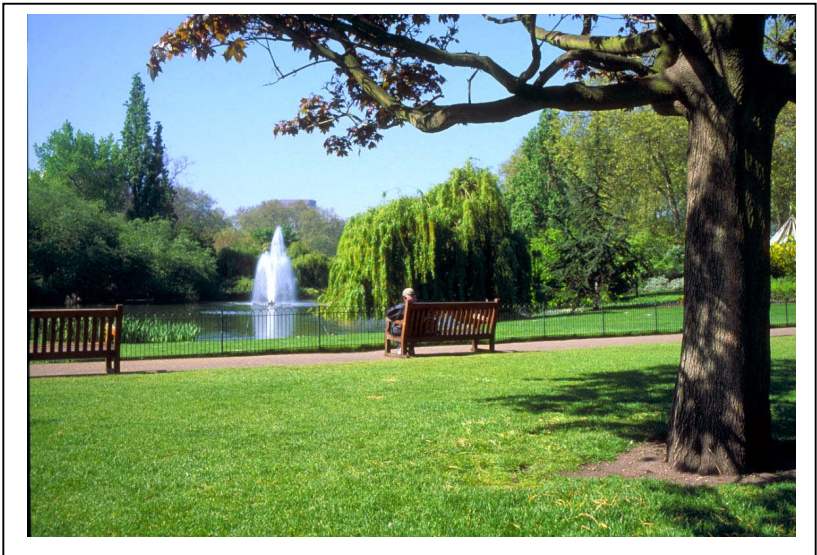
นัทธิมีเวลาเป็นของตัวเองมากมายในช่วงปิดเทอม เธอไม่ต้องกลับบ้านเกิดที่ต่างจังหวัด
เพราะพ่อกับแม่ต้องพาลูกทัวร์ไปทัศนศึกษาที่นั่นที่นี้ ในประเทศบ้าง ต่างประเทศบ้าง เธอ
ได้รับข่าวคราวและติดต่อสื่อสารกับพ่อแม่อย่างสม่ำเสมอ โครงข่ายอินเทอร์เน็ตทำให้พ่อ
กับแม่ของนัทธิอยู่ใกล้ชิดแค่ชั่วเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์หรือกดโทรศัพท์อัจฉริยะหากัน
แม้ว่าตัวจะอยู่ห่างไกลเพียงใดก็ตาม

โลกส่วนใหญ่ของนัทธิอยู่ที่สองตาและสมองส่วนของการรับรู้ในกะโหลกศีรษะ
เธอเดินทางไปที่นั่นที่นี้ด้วยปลายนิ้ว เธอรับรู้เรื่องราวการลุกฮือของประชาชนในโลก
อิสลามอย่างต่อเนื่องและทันเหตุการณ์ผ่านข่าวออนไลน์และไซเทียลเน็ตเวิร์ก เธอรับรู้
เรื่องเศร้าของธารหิมะที่หลงเหลือเพียงน้อยนิดบนยอดเขาที่ขั้วโลกใต้ในจอภาพแอลอีดีสี
สวย เธอมีความรู้ลึกซึ้งร่วมกับคนค่อนโลกเมื่อเห็นความวิปริตและแปรปรวนของอากาศ
ตามกระแสโลกร้อนในเว็บด้านโลกร้อน เธอสะเทือนใจเมื่อยามเห็นแนวตาวีโทยและ
ขาดแคลนของเด็กน้อยผอมโซหุงโรกั่นปองชาวแอฟริกันในคลิปสารคดี จักรวาลและ
สรรพสิ่งถูกย่นย่อมาอยู่ตรงหน้าให้เธอได้ศึกษา เรียนรู้ และรับรู้ไร้ขีดจำกัด

เธอมีเพื่อนทางเครือข่ายสังคมจำนวนมาก ทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศ เธอมี
บล็อกส่วนตัวเพื่อนำเสนอความเป็นตัวของตัวเอง เธอมีโอกาสได้สนทนากับสหายบน
ชายเฝ้ามงมโดยไม่ต้องมีเงื่อนไขเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง การติดต่อสื่อสารถึงกันแทบไม่มี
อุปสรรคเลย ไม่ว่าจะฝนจะตก แดดจะออก จะเป็นกลางวัน หรือกลางคืน กระแส
อินเทอร์เน็ตในลมหายใจของเธอไม่เคยหยุดเคลื่อน

นัทธิเดินทางไปทั่วโลกและท่องจักรวาลด้วยการใช้พื้นที่บนโลกไม่เกินหนึ่งตาราง
เมตร...

แก้วที่ 10 – จับใหญ่ใส่เล็ก

แก้ว

แก้ว

แก้วที่ 11 – กว่างศอก ยาววา หนาคีบ

พ่อเลี้ยงมานะบัญชาให้ลูกน้องนำกำลังสนธิกับตำรวจท้องที่หลายสิบคนเข้าผลักดันให้ชาวบ้านที่อาศัยอยู่บนที่ดินเชิงเขาขายเนียมอพยพออกให้หมดภายในหนึ่งสัปดาห์ หลังจากที่ดินเองได้รับโอนด้อย่างเป็นทางการ

ชาวบ้านกว่าห้าสิบล้านคนเรือนได้แผ้วถางทำกินบนที่ดินผืนนั้นมากกว่าสิบปีแล้ว ตั้งแต่ยังเป็นผืนดินรกร้างว่างเปล่า เจ้าของเดิมปล่อยปละละเลยไม่ดูแล ก่อนหน้านี้ไม่เคยปรากฏว่ามีรั้วล้อมหรือหลักเขตที่ดิน ชาวบ้านกลุ่มแรกๆ ที่บุกป่าฝ่าดงเข้ามาบุกเบิก เห็นว่าน้ำท่าอุดมสมบูรณ์และดินดี จึงได้ลงหลักปักฐานปลูกพืชทำกินโดยไม่คิดว่าที่รกร้างในป่าลึกจะมีใครมาทำอะไร

พ่อเลี้ยงมานะซื้อที่ดินกั้นแม่น้ำซึ่งรวบรวมที่ดินหลายผืนจากเจ้าของเดิมหลายราย ได้พื้นที่รวมกว่าสองร้อยไร่กินอาณาบริเวณครอบคลุมเขาขายเนียมกับเขาใกล้เคียงอีกสองลูกพร้อมหนองน้ำใหญ่และห้วยธารหลายสาย เมื่อพิจารณาจากแผนการพัฒนาท้องถิ่น เขาเห็นว่าทำเลและชัยภูมิเหมาะสมที่จะทำเป็นสนามกอล์ฟและรีสอร์ท เมื่อได้รับโอนที่ดินผืนใดเขาก็รีบเข้าไปตรวจสอบหมุดหลักเขตและล้อมรั้ว ชาวบ้านที่อาศัยอยู่และจับจองทำกินอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมายกลายเป็นผู้บุกรุกและถูกสั่งให้ออกจากพื้นที่

แรกๆ คนของพ่อเลี้ยงมานะนั้นพยายามพูดจาหวานล้อมและชี้แจงเหตุผลให้ชาวบ้านฟัง ดูเหมือนว่าชาวบ้านเข้าใจแต่ไม่ยินยอม พวกเขาอ้างว่าได้เข้ามาบุกป่าแผ้วถางตั้งแต่ยังไม่มีใครมาแสดงความเป็นเจ้าของ พวกเขาตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยมานาน และใช้พื้นที่ทำกินในเขตพิพาทไม่กี่ไร่ซึ่งเมื่อเทียบกับขนาดของพื้นที่โดยรวมของพ่อเลี้ยงมานะซึ่งครอบคลุมเขาทั้งสามลูกรวมทั้งราบและทางน้ำแล้วไม่ได้มากมายเลย

“จะให้ย้ายออกวันนี้พุงนี้แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหนกัน” เม่าถวิลหัวหน้าชาวบ้านโอดครวญกับหัวหน้าชุดขับไล่

“ไม่รู้สิลุง พ่อเลี้ยงเขามีสิทธิตามกฎหมาย และเขาก็ต้องพื้นที่บริเวณนี้เป็นสำนักงาน พวกลุงต้องย้ายออกไปให้หมดภายในอาทิตย์นี้”

“เรามาปลูกพีชทำไร่อยู่ที่นั่นนานแล้ว อยู่ๆ ก็จะทำให้ย้ายออกเลยเราทำอะไรไม่ทันหรอก ขออยู่ไปก่อนสักพักจนกว่าเราจะหาที่อยู่ใหม่ได้ใหม่” นางศรีวรรณโอดครวญ

“มันไม่ใช่ปัญหาของพ่อเลี้ยง”

“ที่ดินตั้งกว้างทำไมต้องมาเจาะจงเอาที่นี้ก่อนล่ะ” นายสินกัดฟันถาม

“อ้าว ก็บอกไปแล้วไง เขาจะใช้ที่ดินนี้สร้างสำนักงาน”

“ถ้าฉันรอให้พีชไร่ของเราออกผลก่อนได้ใหม่”

“ไม่ได้หรอก อยู่กันฟรีๆ มานานทั้งๆ ที่ไม่มีสิทธิตามกฎหมาย นี่ดีขนาดไหนที่พ่อเลี้ยงมีเมตตาให้เงินติดตัวสำหรับค่าเรือย้ายโดยที่ไม่จำเป็นต้องจ่ายค่า”

ที่สุดแล้วชาวบ้านก็ต้องนำตาตอกและยอมย้ายออกจากที่ดินทำกินที่อยู่มานาน โดยไม่ทันได้เก็บเกี่ยวผลพวงของพีชไร่พีชสวนที่ปลูกไว้

งานปรับพื้นที่เริ่มขึ้นหลังจากนั้นในไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ตามด้วยงานก่อสร้างสำนักงานชั่วคราวของสนามกอล์ฟและรีสอร์ท ภูเขาและพื้นที่ปลูกพีชไร่กำลังถูกแปลงสภาพ สิ่งปลูกสร้างแปลกปลอมจะผุดขึ้นในอีกไม่นาน ผืนดินกว้างใหญ่จะสวยสดงดงามด้วยไม้ดอกไม้ประดับและถูกคลุมด้วยผืนหญ้าสีเขียวสด

พ่อเลี้ยงมานะผินกำลังกับผู้ร่วมลงทุนซึ่งเป็นบริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ได้กว้านซื้อที่ดินอีกหลายผืนในบริเวณใกล้เคียง เขาได้เห็นลู่วางในการสร้างนิคมผู้สูงอายุร่วมกับบรรดาเศรษฐีจากญี่ปุ่นกลุ่มหนึ่ง เขากำลังจะสร้างเมืองใหม่ในป่าเขา องค์การบริหารท้องถิ่นให้ความร่วมมือในการตัดถนนสายใหม่สายใหญ่และมีบทบาทในการร่วมวางโครงการหลายส่วน ต่อไปเมืองใหม่จะเฟื่องพร้อมด้วยความเจริญ จะมีอาคารที่พักอาศัยสไตล์ธรรมชาติในรีสอร์ท มีโรงพยาบาล มีโรงเรียน และสาธารณูปโภคพร้อมสรรพ เขากำลังจะกลายเป็นราชาครอบครองอาณาจักรใหม่แห่งนี้

เขาคุยงานพัฒนาเต็มที่ เพราะความเป็นโสดเขาจึงไม่มีภาระผูกพัน ไม่มีลูกเมีย ให้เป็นกังวล เขาเคยแต่งงานแต่เลิกร้างกับภรรยาคนเดิมโดยที่ยังไม่มีลูกด้วยกัน เคยมีผู้ร่วมลงทุนถามกระเช้าด้วยความสงสัยว่า พ่อมาย่ออย่างเขามียีนและทรัพย์สินมากมายขนาดนี้แต่ทำไมไม่เห็นหาใครมาช่วยใช้สักที เขาได้ยิ้มรับ ไม่ยอมเผยความในให้ใครรู้ ความหลังอันเจ็บปวดทำให้เขาเข็ดขยาดไม่อยากจะคุยชีวิตอีก

เขาปลูกบ้านพักหลังใหญ่บริเวณเชิงเขาขายเนียมเพื่อดูแลโครงการที่เขาขึ้นขึ้น อย่างใกล้ชิด เข้ากรุงเทพฯ สัปดาห์ละครั้งเวลาที่มีประชุมหรือต้องทำธุรกรรม เขามีความสุขกับงานที่เขารัก นอกจากแม่บ้านและคนสวน เขาก็มีเพียงคนขับรถคู่ใจซึ่งมีทั้งความจงรักภักดีและเชี่ยวชาญมากพอที่จะสวมตำแหน่งมือปืนประจำตัวของเขาด้วย

วันหนึ่ง พ่อเลี้ยงมานะได้หายตัวไปพร้อมกับคนขับรถคู่ใจ...

พนักงานที่สำนักงานรีสอร์ทพบเขาครั้งสุดท้ายเมื่อวันศุกร์เย็นซึ่งเขาบอกว่าจะเข้าไปดูพื้นที่ก่อสร้างคลับเฮาส์สนามกอล์ฟบริเวณเชิงเขาขายเนียม พอถึงวันจันทร์ วันอังคาร เขาก็ยังไม่ปรากฏตัว ติดต่อทางโทรศัพท์ไม่ได้ กลุ่มพนักงานพากันขับรถตระเวนหาและสอบถามก็ไม่มีใครรู้ว่าพ่อเลี้ยงและคนขับรถอยู่ที่ไหน จนกระทั่งผู้ร่วมทุนต้องเดินทางมาจากกรุงเทพฯ และเข้าแจ้งความตำรวจ

แม้ตำรวจจะระดมกำลังช่วยค้นหาและสอบถามตามสถานที่ต่างๆ ที่เขาเคยไป เคยติดต่องานด้วย ทั้งหน่วยงานก่อสร้าง ร้านอาหาร หรือแม้แต่โรงพยาบาล กระทั่งที่พักในกรุงเทพฯ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ เครือข่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่พบทะเบียนรถยนต์ที่พ่อเลี้ยงใช้อยู่ แม้แต่ญาติพี่น้องของคนขับรถก็ยืนยันว่าคนของตนก็ขาดการติดต่อเช่นกัน พ่อเลี้ยงมานะและคนขับรถหรืออีกนัยหนึ่งมือปืนคู่กายได้หายไปอย่างไรร่องรอย กลายเป็นปริศนาที่ไม่มีใครสามารถคลี่คลายได้

ตำรวจตั้งปมประเด็นสงสัยหลายประเด็น ตั้งแต่ปมฆ่าชิงทรัพย์ซึ่งผู้ร้ายอาจเป็นใครคนใดคนหนึ่งในห้องที่หรือคนต่างถิ่น หรืออาจเป็นฝีมือคนขับรถของพ่อเลี้ยงมานะเอง การประสบอุบัติเหตุ ความขัดแย้งทางธุรกิจ เรื่องขู้สาว และอีกหลายๆ ประเด็นที่

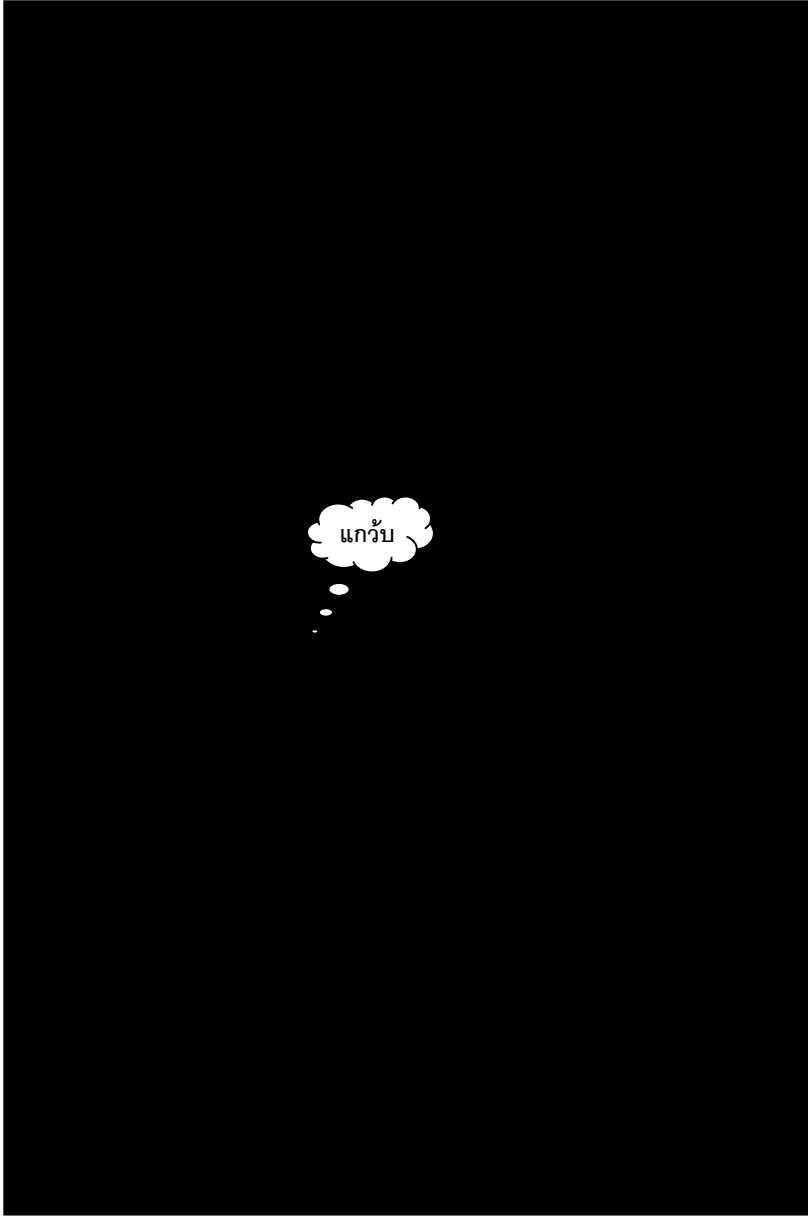
เป็นไปได้ แต่ก็ดูเหมือนว่าเงื่อนไขขมวดแน่นจะหาทางคลี่คลายไม่ได้เลย และการค้นหา ก็ยังดำเนินต่อไป

กรรมการบริษัทตัดสินใจเดินหน้าโครงการต่อหลังการประชุมครั้งสำคัญ แม้ พ่อเลี้ยงมานะมิได้ปรากฏตัวในที่ประชุม แต่เสียงส่วนใหญ่รับรองและสนับสนุนให้ โครงการก่อสร้างรีสอร์ทและสนามกอล์ฟดำเนินต่อแม้ขาดหัวเรือสำคัญไป

โดยข้อเท็จจริง พ่อเลี้ยงมานะไม่ได้หายไปไหน เขาอนาคคุดคู้ยู่ใต้ผิวดินไม่ไกลจากคน ขับรถของเขา ร่างกายของเขากลมกลืนเป็นหนึ่งในผืนดินที่เขาเป็นเจ้าของ บริเวณ ลำคอของพ่อเลี้ยงมานะมีบาดแผลถูกเชือดด้วยของมีคมจนหลุดดมขาด คนขับรถของ เขาก็ถูกจัดการในลักษณะเดียวกัน นาฬิกา แหวนทองคำขาว ของมีค่าอื่นๆ และกระเป๋า เงินอยู่ครบ รถยนต์ของเขาถูกแยกชิ้นไปฝังอยู่ใต้ดินกระจัดกระจายในพื้นที่ของโครงการ ของเขา

ดูเหมือนว่ากรณีพิพาทระหว่างชาวบ้านที่ทำกินและอาศัยอยู่ในที่ดินบริเวณเชิง เขายายเนียมกับพ่อเลี้ยงมานะจะถูกมองข้ามไปเพราะเวลาถูกทิ้งช่วงไปนานหลายปี แล้ว ชาวบ้านผู้พ่ายแพ้ราวสิบชีวิตในกลุ่มนั้นจึงไม่ต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยในข้อหา ตอบสนองความต้องการความเป็นเจ้าของผืนดินของพ่อเลี้ยงมานะ

แก้วที่ 12 - จินตนาภาพ

แก้วที่ 13 – ช่องไฟ...ระหว่างบรรทัด

ปราชญ์หนุ่มคนรุ่นใหม่ตกเตียงกับบรรณธิการเฒ่าเจเนสนาจนถึงเรื่องต้นฉบับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ปกใหม่ของเขาซึ่งปราชญ์หนุ่มนำเสนออย่างเข้มข้น

“ผมว่า โลกเราไปไกลเกินกว่าที่เราจะมาจ่อมจมกับวรรณกรรมซ้ำซาก งานเขียนไม่จำเป็นต้องมีไว้อ่านเท่านั้น มันควรจะเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ ตมได้ ฟังได้ และสัมผัสได้ ไม่ว่าจะฟังด้วยสายตาไหนก็ตามมิใช่หรือ” ปราชญ์หนุ่มแสดงแนวคิดของตนเสียงเข้ม “อย่าลืมนะครับ คนตาบอดเขาอ่านหนังสืออักษรเบรลล์ด้วยนิ้วและฟังหนังสือเสียงด้วยหูนะครับ”

“ที่พูดมาก็มีส่วนจริงอยู่ แต่วรรณกรรมที่ดีนั้นควรมีคุณค่าที่เหนือหามากกว่าการนำเสนอ” บรรณธิการเฒ่าแย้ง “มันควรให้ความสำคัญกับแก่นสารของงาน ไม่ใช่รูปแบบที่อาจดึงความสนใจของผู้อ่านให้เบี่ยงเบนไปได้ขณะเสพ”

“แต่รูปแบบมันก็มีส่วนทำให้การนำเสนอแก่นสารมีความน่าสนใจ มีน้ำหนักเพิ่มขึ้น หรือทำให้งานเขียนนั้นๆ มีสีสัน หรือย่อยง่ายกว่า เข้าใจได้เร็วขึ้น สื่อความหมายได้ชัดเจนกว่า ดูงานเขียนบางชิ้นสิครับ ใช้ภาพประกอบหนึ่งภาพก็สามารถแทนคำพันคำได้ การอธิบายด้วยอักษรไม่ควรจะเป็นทางเลือกเดียวสำหรับการอ่านที่ต้องการให้ผู้อ่านเข้าถึง”

“การบรรยายด้วยอักษรคือศิลปะ คุณต้องเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ใช้จินตนาการซึ่งไปได้ไกลกว่าที่ตาเห็นสิ”

“การบอกกล่าวจำเป็นต้องใช้วิธีบรรยายหรือครับ ดูลี ถ้าผมพูดถึงความว่าง ผมก็แค่ปล่อยพื้นที่ให้ว่างอย่างนี้”

“ข้อความต่อไปนี้คือความว่างเปล่า

”

ปราชญ์หนุ่มชี้ให้ดูความว่างเปล่าบนหน้าหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ “เห็นไหมครับ มันง่ายกว่าการย่ำด้วยคำอธิบายซ้ำๆ ว่านี่คือความว่างมิใช่หรือ”

“อย่างนั้นมันก็เกินไป คุณคงไม่เข้าใจว่างานเขียนต้องมีลายลักษณ์ ไม่มันคุณก็ออกหนังสือสักเล่มชื่อ ‘จินตนาการ’ ซึ่งมีแต่หน้าว่างๆ สามร้อยหน้าได้สิ”

“อ้าว ไม่ได้หรือครับ”

“คุณคิดว่ามันจะขายออกหรือ ใครจะซื้อหนังสือที่มีแต่หน้าว่างๆ ไปอ่าน”

“แต่อย่างน้อยมันก็เป็นการเคารพผู้อ่าน ผมไม่จำเป็นต้องชี้แจงไปเสียทุกอย่าง”

“หมายถึงคุณไม่ได้ชี้แจงให้ผู้อ่านสัมผัสถึงความว่างนั้นหรือ”

“ในสิ ผมเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ใช้อารมณ์ในการอ่านนะครับ ส่วนเขาจะเติมอะไรลงไปในความว่างนั้นก็แล้วแต่เขา”

“คุณทำอย่างนี้ได้ไม่กี่เรื่องก็เล่มหรอก” บรรณาธิการเฝ้ามองเห็นสีข้างของปราชญ์หนุ่มแดงเด็ก “มีอย่างที่ไหน ตรงไหนอยากสื่อว่าว่างก็ปล่อยพื้นที่ให้ว่าง แต่บางช่วงคุณก็เล่นใส่อะไรต่อมิอะไรลงไปจนเประอะไปหมด”

บรรณาธิการเฝ้าใช้เมาส์ลากต้นฉบับที่แสดงบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ไปหน้าอื่นเร็วๆ “ดูอย่างหน้านี้สิ”

เป็นบทที่ปราชญ์หนุ่มแทรก Emoticon ในงานเขียนของเขา...

“หญิงสาวถึงกับ \O// เมื่อเห็นเขากลับมา ใบหน้าของเธอ 😊 ด้วย

ความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ส่วนชายหนุ่มนั้นก็ได้แต่ทำหน้า : P เพราะความขวยเขิน”

บรรณาธิการเฝ้าลองอ่านออกเสียงแต่ต้องหยุดเป็นพั่วๆ เมื่อพบกับสัญลักษณ์ที่เขาไม่สามารถอ่านออกมาเป็นคำพูดได้

“แต่ผมว่ามันชัดเจนออก สมัยนี้สัญลักษณ์อย่างนี้ใครๆ ก็เข้าใจ ใครๆ ก็ใช้ทั้งนั้น ในอีเมล ในบทความ บนกระดานไซเบอร์เน็ตเวิร์ก คุณควรจะมองว่านี่คือวรรณกรรมของยุคสมัยนะครับ” ปราชญ์หนุ่มเถียง

บรรณาธิการเฝ้าใช้เมาส์ลากต้นฉบับไปเรื่อยๆ จนเจอเนื้อหาบางส่วนแล้วอ่านออกเสียงอีก

แก้ว

“ชายหนุ่มปลดปล่อยตัวเองให้จุ่มจมอยู่กับความเหน็ดข้า เขาเริ่ม
หน่วงเวลาของตนให้ช้าลง บอกกับตัวเองว่า...”

บรรณาธิการเด่าหยุดเมื่อไม่สามารถอ่านออกเสียงให้เข้ากับภาพอักษรที่ปรากฏ
ในต้นฉบับดังนี้

‘จะ ไม่ เ ร ่ง ร ี บ ทำ อะ ไ ร เ ร ี ว ๓ อี
ก ชี วิ ต ไ ม่ จำ เ ป ็น ตั อ
ง ทำ อะ ไ ร ให้ มี ระ เ ป ีย บ แ
บ บ แ ผ น เ ค ร ่ง ค ร ี ต กั ใ ด’

“อ่านแล้วปวดกบาล ทำไมต้นฉบับคุณเป็นแบบนี้ โปรแกรมหรือเครื่องพิมพ์มี
ปัญหาหรือเปล่า”

“แสดงว่าบอกอ่านแล้วไม่เกิด นั่นคือการใช้จิ้งหะของไฟเพื่อบงบอกอารมณ์
ของตัวละครขณะพูด”

“...” บรรณาธิการเด่าอึ้งพูดไม่ออก เขาอยากเถียงแต่นึกคำพูดโต้แย้งไม่ได้
คล้ายๆ ว่าเกิดชองไฟที่ไม่สม่ำเสมอขึ้นในความคิดของเขา

“แล้วนี่อีกล่ะ” บรรณาธิการเด่าชี้ต้นฉบับหน้าหนึ่งบนจอคอมพิวเตอร์และขอ
คำอธิบาย

‘สายลมพัดโชยเอื่อยช้า เขาทอดอารมณ์ปล่อยให้ความคิดโฉบบินสู่
ฟ้ากว้าง เขาเริ่มเชื่อเรื่องความปลอดภัยไปเร่งให้เข้าสู่เรือนใจ เขาพบว่า
เมื่อปล่อยให้ความคิดเป็นใหญ่ เขากลับได้มองเห็นอะไรต่อมิอะไรขึ้น
รอบกายล้วนมีอะไรให้พิจารณา

อากาศห่อหุ้มร่างกาย ฝุ่นละอองปะปนมองไม่เห็น บนผิวหนังมีริ้วขุม

ขน ในห้องมีเฟอร์นิเจอร์ ในนิวเคลียสของอะตอมมีโปรตอนและ

นิวตรอน ช่องว่างมีอยู่ทุกหนทุกแห่งแม้กระทั่งในจิตใจของเขา’

“ช่องว่างระหว่างบรรทัดเป็นอย่างนี้คุณต้องการสื่ออะไร ทำไมต้องไม่เท่ากัน”
บรรณาธิการเฒ่าถามพลางเกาศีรษะแกรกๆ

“ความไม่สม่ำเสมอ” ประชาชนหนุ่มยกไหล่ “มันคือความไม่สม่ำเสมอที่เกิดขึ้น
ในจิตใจของตัวละครในขณะนั้น อีกอย่าง ผู้อ่านสามารถจะเติมอะไรก็ได้ลงไปในช่วง
ระหว่างบรรทัดนั้นก็ได้ ห่างมากก็เติมมาก ห่างน้อยก็เติมน้อย หรือจะไม่เติมอะไรก็ได้
แล้วแต่ประสบการณ์”

“...” บรรณาธิการเฒ่าอึ้งอีกหน รู้สึกคล้ายในสมองกลวงเปล่าและเกิดช่องว่าง
ระหว่างหยักสมองมากมาย

บรรณาธิการเฒ่าใช้นิ้ววุตลูกกลิ้งต่อ ต้นฉบับบางหน้ามีลิงก์นำไปสู่นำอื่นและ
สื่อประกอบอื่นซึ่งมีทั้งภาพ ศิลปะภาพเคลื่อนไหว รวมทั้งเสียงเพลง

“อย่างนี้ไม่นับว่าเป็นงานวรรณกรรมที่มีคุณค่าแล้วจะเรียกอะไรครับ อ่านได้ ฟัง
ได้ คิดตามได้ คิดเกินก็ได้ ที่ยังไม่ได้ทำคือใส่กลิ่นเข้าไปด้วย” ประชาชนหนุ่มเขินหน้าขึ้น

“เฮ้อ” บรรณาธิการเฒ่าถอนหายใจ “ถึงอย่างไรผมคงให้งานชิ้นนี้ของคุณผ่าน
ไม่ได้แม้จะมีอะไรน่าสนใจมากกว่าที่คิด ถึงจะเป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ แต่มันก็ต้องมี
ความเป็นหนังสือมากกว่างานกราฟฟิกอาร์ตหรือมัลติมีเดียที่ขายไอเดียจนคนลืมนใจ
เนื้อหา คุณเล่นใส่อะไรต่อมิอะไรจนผมคิดว่าคุณจะทำให้คนอ่านเฝ้าคอยแต่ค้นหาและ
รอเจอว่าคุณจะแสดงอะไรอีก

บรรณาธิการเฒ่าส่ายหน้าเมื่อสายตาผ่านเจอลูกเล่นแพรวพราว ทั้งตัว^{ยก} ตัว^{ห้อย}
เต็มไปหมด ที่ใช้วิธีซิดซำก็มี อีกทั้งตัวเข้มตัวเอียงซึ่งทำให้สีสันประอะไปหมดทั้งไฟล์

“คุณจะอินเตอร์แอคทีฟกับผู้อ่านไปถึงไหนกัน ผมว่ามันแหวกแนวเกินไปนะ
กระบวนการผลิตหนังสืออิเล็กทรอนิกส์แม้จะคล้ายกับหนังสือเล่ม แต่ก็ต้องมีขั้นตอน
กฎ กติกา มารยาท และแบบแผนพอสมควร”

ประชาชนหนุ่มมองหน้าบรรณาธิการเฒ่าอย่างไม่เข้าใจ เขานิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วยิ้ม
พราย “ไม่เป็นไรครับ สำนักพิมพ์ไม่รับก็แล้วไป ผมเชื่อว่าบรรณพิภพมีที่กว้างพอสำหรับ
งานเขียนแห่งยุคสมัย ผมลาละครครับ ขอไฟล์คืนแล้วตีลิโ้ที่ค้างหน้าจอดีด้วยนะครับ”

แก้วที่ 14 - ช่องแคบแคบ

ช่องแคบที่ใหญ่ที่สุดในโลก คือช่องแคบ The Tatarskiy Proliv หรือช่องแคบ Tartar ตั้งอยู่ระหว่างเกาะ Sakhalin กับแผ่นดินใหญ่ของ Russia กว้าง 500 ไมล์

ช่องแคบที่กว้างที่สุดในโลก คือ ช่องแคบ Davis ที่ตั้งอยู่ระหว่างเกาะกรีนแลนด์ กับเกาะบัพฟินของประเทศแคนาดา กว้าง 338 กิโลเมตร (210 ไมล์)

ช่องแคบที่แคบที่สุดในโลก คือ ช่องแคบ Dofuchi ที่ตั้งอยู่ระหว่างเกาะ Shodoshima กับเกาะ Mae ของญี่ปุ่น กว้าง 9.93 เมตร (32 ฟุต 7 นิ้ว)

ช่องแคบที่ยาวที่สุดในโลก คือช่องแคบ Tatarskiy Proliv หรือช่องแคบ Tartar ที่ตั้งอยู่ระหว่างเกาะ Sakhalin กับประเทศรัสเซีย ยาว 800 กิโลเมตร (500 ไมล์) จากทะเลญี่ปุ่น ไป Sakhalinsky Zaliv

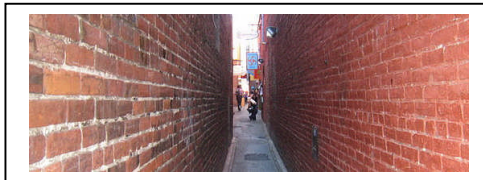
ช่องแคบที่มีเรือเดินสมุทรผ่านมากที่สุด คือ ช่องแคบ Dover ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส ในทะเลเหนือ มีเรือผ่านเข้าออกในแต่ละปีไม่ต่ำกว่า 120,000 ลำ

ช่องแคบที่ทำรายได้ค่าผ่านทางให้เจ้าของบ้าน (ที่เปิดกำแพงให้รถยนต์ใช้เป็นทางลัดทะลุซอยอื่น) โดยไม่ต้องเสียภาษีให้รัฐบาลอยู่ที่ประเทศไทย

ช่องแคบที่ผู้เป็นเจ้าของเสียใจมากที่สุด คือช่องแคบที่ผู้ลัดผ่านกลายเป็นโจรในอีกสิบห้าปีให้หลัง

ช่องแคบที่ผ่านยากแต่ก็มีคนอยากผ่านเนื่องจากผลประโยชน์ล้นเหลือคือ ช่องทางคอร์รัปชัน

ช่องแคบคนเดินที่ยังใช้สัญจรในภาพต่อไปนี้อยู่แถบไชน่าทาวน์ ประเทศออสเตรเลีย (ภาพจาก www.looneynetwork.com)

แก้วที่ 15 – เส้นทางสู่ดวงดาว

ไซยา, ไม่ได้มีนามสกุลลาบัพหรือมิตรชัย เขาเป็นพนักงานขายดาวรุ่งพุ่งแรง เพื่อนฝูงชายหญิงที่เข้าทำงานพร้อมๆ กันในรุ่นเขามีจำนวนห้าสิบห้าคน

พนักงานขายรุ่นฟ้ากระจ่างทั้งหลายผ่านการฝึกอบรมเข้มข้นด้วยกัน ใช้ชีวิตร่วมกันในค่ายกว่าหกสัปดาห์ก่อนจะถูกปล่อยให้ลงสมัครภูมิ ช่วงที่พวกเขารับการฝึกอบรมร่วมกัน พวกเขาสามัคคีและมีมิตรที่ติดต่อกัน ช่วยเหลือกัน เห็นอกเห็นใจกัน มิตรภาพระหว่างคนที่มาจากต่างที่ต่างถิ่นซึ่งมาอยู่ร่วมกันนั้นแนบแน่นกว่าที่ใครจะคาดคิด

เมื่อถึงกำหนดที่พวกเขาได้รับการบรรจุให้เป็นพนักงานประจำ บรรยากาศก็เริ่มเปลี่ยน การทำยอดขายให้ได้เป้าคือความสำเร็จที่ทุกคนต้องการ ยุทธวิธีการขายทุกรูปแบบถูกดึงขึ้นมาใช้ ลูกค้ายคือพระเจ้า พวกเขาต้องเข้าถึงลูกค้าให้ลึกที่สุดและปิดการขายให้ได้ในเวลาที่กำหนด

แรกๆ พวกเขาช่วยเหลือเกื้อกูลและแบ่งปันโอกาสกัน แต่ในเมื่อจำนวนผู้ซื้อมีน้อยกว่าผู้อยากขาย ช่องทางแคบๆ จึงอัดแน่นไปด้วยนักรบขายหญิงที่ต้องต่อสู้ช่วงชิงเอาชัยชนะให้ได้ ใครดีใครได้ ใครเร็วกว่าใครชนะ ใครเก่งกว่าใครมีโอกาส ใครซ้ำอาจแพ้ตั้งแต่เริ่มซบัก้าว

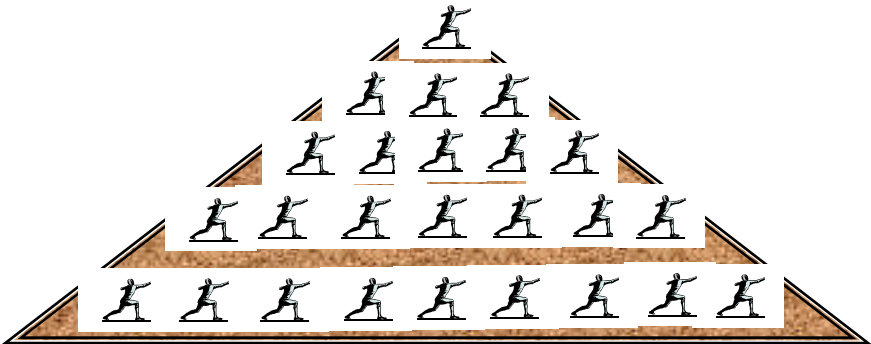
เมื่อความจำเป็นบังคับ กลยุทธ์ในรูปแบบที่ไม่พึงปรารถนาก็ถูกนำมาใช้ ความปรานีคือจุดอ่อนบนเวทีการต่อสู้ นักสู้ไม่จำเป็นต้องรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย อะไรทำได้ถ้าต้องทำยอดขายให้เข้าเป้า เมื่อไซยาถูกทิ้งให้ตามหลังด้วยวิธีสกปรก เขาจึงเลือกใช้วิธีป้ายสีใส่ร้ายบ้าง กล่าวหาบ้าง ในที่สุดก็มีคนที่ถูกเหยียดให้พ้นทางเพิ่ม จำนวนคู่แข่งขุ่นลดน้อยลงตามกัน ไซยาไม่มีทางเลือกนอกจากต้องก้าวเท้าย่างไปบนร่างของเพื่อนที่นอนล้มอยู่เพื่อพาตัวเองให้ขึ้นไปในจุดที่สูงกว่าที่เป็นอยู่

แก้ว

เขาพบว่า ในจุดที่สูงขึ้นมาจากฐาน จำนวนคู่แข่งเริ่มลดลงเพราะที่ทางมีน้อยกว่า แต่ใครที่ผ่านขั้นแรกขึ้นมาได้ย่อมไม่ธรรมดา ดูท่าว่าเขาจะต้องเหนื่อยยิ่งกว่าเดิมหากจะต้องไต่ต่อขึ้นไปอีก เขาจะมัวพักเหนื่อยไม่ได้ เขาต้องพยายามให้มากยิ่งขึ้นไปอีก

หลายครั้งที่เขาถูกเล่นงานด้วยวิธีการคล้ายกับที่เขาเป็นฝ่ายกระทำ ไชยาบอกตัวเองว่า ที่ผ่านมาตัวเองยังโหดไม่พอ นอกจากจะต้องออกแรงปีนขึ้นไปแล้ว เขายังจำเป็นต้องถีบถองหรือผลักคู่แข่งให้ร่วงหล่นลงไปด้วยจึงจะปลอดภัย

ยิ่งสูงขึ้น ที่อยู่ที่ยืนก็น้อยลงเรื่อยๆ แม้จะทำยอดขายเกินเป้าล้ำหน้าเพื่อนหลายคน แต่เขาก็ยังตามหลังของเพื่อนอีกจำนวนหนึ่ง คนที่อยู่สูงกว่าแม้จะมีจำนวนน้อยแต่ไม่ได้หมายความว่ามันเป็นสภาพการณ์ที่ยอมรับได้ ลูกค้ารายใหญ่มีเงินลงทุนมากมักเจรจากับนักขายระดับบน ยอดซื้อไม่กี่ครั้งอาจเกินผลรวมของลูกค้ารายเล็กหลายครั้ง แต่การจะเข้าไปถึงหน้าประตูของลูกค้ารายสำคัญได้ เขาจะตามหลังคนอื่นไปไม่ได้ แม้แต่จะเดินเคียงก็ไม่ฟังคิด มันเป็นไม่ได้ เขาต้องเดินเข้าไปเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่มีแห่งใดที่พนักงานขายสองคนอยู่ในห้องลูกค้ารายเดียวกัน

ไชยามองเห็นยอดเขาแห่งความสำเร็จอยู่ไม่ไกล มันมีที่ให้สำหรับผู้ชนะเพียงหนึ่งคน หากมีคู่แข่งเขาก็ต้องกำจัดไปให้พ้นทางทั้งหมด ด้วยศักยภาพที่มีอยู่เขาทำได้แน่ แต่เมื่อมีคู่แข่ง แคศักยภาพไม่เพียงพอ ถ้าเขาไม่กำจัดคู่แข่ง เขาก็จะถูกกำจัด

แก้ว

ในที่สุด เขาก็ขึ้นมายืนบนยอดจนได้ ไชยาเหลียวมองข้างล่างเพียงอึดใจก่อนจะเงยหน้าขึ้นฟ้าสูดลมหายใจลึกๆ เข้าปอด เขายืนอยู่คนเดียว มันมีพื้นที่ให้แค่นี้จริงๆ คิดดูแล้วว่าไม่พาใครตามขึ้นมาด้วย ไม่งั้นคงตกถึงทั้งคู่

สักพัก ไชยาเริ่มหุ้อ้อตาลาย อากาศเบื้องบนเบาบาง ลมยอດเขากรรโห้กแรง มวลของมันเย็นยะเยือกจนเขาหนาวสั่น รอบตัวมีแต่ความเงียบงัน ไม่มีเสียงแซ่ซ้อง ไม่มีเสียงชื่นชมแสดงความยินดีจากผองเพื่อน ไม่มีใครมาด่าว่า เขาเริ่มรู้สึกว่กล้้ามเนื้อแขนขาของตนสั่นระริก แม้เมื่อยล้้าและเหนื่อยอ่อนแต่เขาจะปล่อยตัวเองให้ล้้มแผ่ลงลงไปไม่ได้ มีอีกหลายคนรอเสียบอยู่ เขาต้องหยุดยืนรักษาตำแหน่งของตนเองไว้ให้นานที่สุด

เหรียญตราและโล่รางวัลทำให้เขาภูมิใจคนเดียวเงียบๆ เขาปล่อยตัวปล่อยใจอยู่พักหนึ่ง ความเหงาเริ่มเข้ามาทักทาย น้ำลายในปากกำลังบูด เขาต้องพูดกับตัวเอง ความทรงจำในอดีตพว่าเลือน เขาจำหน้าเพื่อนๆ ไม่ได้ จำไม่ได้ว่าตนเองทำอะไรกับเพื่อนคนใดไปบ้าง ผุ่นที่เคยตลบจางลง สมรภูมิล้หลังสงครามดูอ้้างว้างและเปล้ี่ยวเหลือเกิน

ปัง!

เสียงป้ันดั่งข้ันทำลายความเงียบ

ของเหลวอุ่นๆ ไหลเข้าตา ไชยายกแขนขึ้นป้ายหน้า เลือดสดๆ เปียกหลังท่อนแขนส่วนล้้าง แสงสว่างหม่นมัวล้งรวดเร็ว เขาเริ่มวิงเวียนศีรษะและหน้ามืด โลกกายรอบเอียงล้งซ้้าๆ แขนขาของเขาไม่มีเรี่ยวแรง สองมือวาดซ้้าพายขวาไม่พบอะไรให้เกาะกุม

ก่อนภาพเลือนล้างจะดับวูบ เขาเห็นเพื่อนหญิงร่วมรุ่นกำลังป้ันข้ันมา ในมือของเธอถือป้ันเบเรตต้ากระบอกล้้าจ้ว ควันป้ันล้อยจากปากกระบอกล้้าอ้อยอ้ิ่ง เขาหันซ้้ายหันขวาทำอะไรไม่ถูก จะล้้มจะเซก็ไม่ได้ ประเด็ยจะร่วงล้งไปเสียก่อน

ไชยาทันได้เห็นเพื่อนหญิงยกเท้าถีบเข้าที่ยอดอกของตนอย่างแรงจนเขาหายใจล้้างร่วงล้งไปในความว่้าง

แล้วโลกของเขาก็มีดสนิทและเงียบงัน

แก้วบัว

แก้วบัวที่ 17

– มั่นติบ

มาก

หนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

ส์มันดีกว่า

หนังสือที่

พิมพ์เป็น

เล่มอย่างนี้

นี่เอง...

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

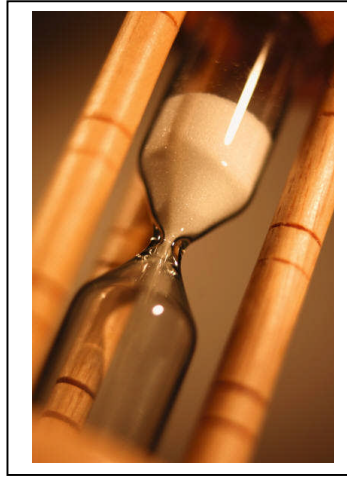
>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

>>>>>>>

แก้วบัวที่ 18 - นาฬิกาของทราย

ทรายเหลือบมองดูเวลาบนผนัง เธอขีดหนึ่งข้อที่ผุดพรางเต็มหน้าผาก ตื่นสายอย่างนี้ไปไม่ทันประชุมแน่ มันเป็นเวลาชั่วโมงเร่งด่วนด้วย

เธอกระซากรถออกจากซอยเสียงยางล้อบดถนนดังเอี๊ยด รถในกระแสทางตรงต้องเบรกกันตัวโก่ง เสียงก่นด่ากระจายเต็มท้องถนน ความเป็นหญิงยิ่งทำให้เธอถูกลาปแข่ง แต่สำหรับทราย เธอไม่มีเวลาและอารมณ์จะไปสนใจอะไรอื่นได้อีกแล้ว

จากถนนสายรองสู่ถนนสายหลัก ท้องถนนอัดแน่นด้วยยวดยานราวกับว่ารถทุกคันในเมืองนี้ได้พร้อมใจกันดาหน้าออกมาสู่จุดจวบในเวลาเดียวกัน รถเล็ก รถใหญ่ รถยนต์ รถไม่ยนต์ การเคลื่อนไหลอืดเอื่อยสลับหยุดนิ่ง มีเพียงกระแสอารมณ์ของเธอเท่านั้นที่ดูจะไหลแรงจนดูเหมือนกริ้วกราดขึ้นทุกขณะ

“จากแยก...ถึงแยก...รถเต็มพื้นที่ครับ ผมยังติดบริเวณหน้า...อยู่เลยเพราะหยุดนิ่งมานานกว่าสี่สิบนาทีแล้ว ไม่จำเป็นอย่ามาทางนี้เลยนะครับ” เสียงผู้ฟังรายการวิทยุกระจายเสียงสถานีจราจรรายงานสด

แยกที่ว่าอยู่บนเส้นทางของทราย

ทางเลือกทางลัดไม่มี มันเป็นสายหลักสายเดียวที่เธอต้องขับผ่านไปให้ได้เพราะผู้เข้าร่วมประชุมยี่สิบกว่าชีวิตรอเธออยู่เพียงคนเดียว การแก้ตัววาระยังติดขัดอยู่ไม่มีประโยชน์ พวกเขาไม่ต้องการเหตุผลของความล่าช้า พวกเขาต้องการตัวเธอให้เข้าร่วมประชุมเท่านั้น เธอคิดผิดแล้วที่มีได้เลือกเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะโดยเฉพาะรถไฟฟ้าที่มีรางวัลของมันโดยเฉพาะและไม่ต้องถูกกักบริเวณด้วยสัญญาณไฟจราจร จะทิ้งรถไฟแล้วเสี่ยงตายซ้อนมอเตอร์ไซค์เพื่อให้ถึงที่หมายในเวลาอันควรก็ทำไม่ได้ ทุกอย่างสายไปหมด

“เข้านี้แย่งเลยคะ ตรงหัวถนน...มีหน่วยงาน...กับ...มาชุดแล้วไม่ยอมกลับคืนผิวจราจร ยิ่งตอนนี้เกิดอุบัติเหตุด้วย จราจรจลาจลแน่คะ ยังไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาช่วยอำนวยความสะดวกเลย” ผู้ฟังสถานีจราจรอีกนางหนึ่งรายงานบ้าง

หัวถนน...ที่ว่าอยู่ข้างหน้าห่างจากรถทรายในกระแสรถจราจรไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร มีนาฬิกา รถรามันถึงได้ติดวินาศสันตะโรอย่างนี้ ที่เคลื่อนได้บ้างก็คงไหลตามสัญญาณไฟเขียวบริเวณสี่แยก มันแยตรงที่ยังไม่มีใครมาช่วยแก้ปัญหาจราจรเลย

อีกยี่สิบนาทีจะถึงเวลาเริ่มประชุม แต่ถ้าวรติตหนักอย่างนี้ก็จะถึงที่หมายทรายคงต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งชั่วโมง ความร้อนรนในใจโถมทับทบทวี สองมือบีบพวงมาลัยรถแน่น รถกระดืบไปที่ละคืบทีละศอกแต่นาฬิกาไม่ยอมรั้งรอและไม่ยอมเข้าใจสถานการณ์ พาหนะส่วนตัวพาเธอกระดืบเข้าหาพื้นที่วิกฤติซ้ำๆ ความกดดันเร่งเร่งเข้าให้ความเครียดพุ่งขึ้นสูง เธอกำลังจะเข้าสู่คอคอดบริเวณหัวถนน...ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

หัวรถในกระแสรถเริ่มเบี่ยงเบนไม่เป็นระเบียบ ไฟเขียวของรถหลายคันกะพริบพราวรถของทรายอยู่เลนกลาง รถเลนซ้ายเบี่ยงหลบพื้นที่ก่อสร้างบนผิวถนนเข้าขวา รถเลนขวาเบี่ยงหลบอุบัติเหตุรถชนเข้าซ้าย ทั้งสองกระแสบี่ยงเข้าหาเลนกลางมาแทรกผสานเป็นหนึ่งเดียวอย่างเชื่องช้า มีบางคันไม่ยอมสลัดพื้นปลาเข้า พอเปิดไฟเขียวได้ก็เบี่ยงหัวรถแทรกเลย ทิศทางของยวดยานทุกคันพุ่งเข้าหาเลนกลางเลนเดียวที่เหลืออยู่ ความโกลาหลเกิดขึ้นโดยมิได้นัดหมาย ต่างคนต่างรีบไป บางจังหวะไม่มีใครยอมใคร ต่างฝ่ายต่างขยับรถเอาเถิดเจ้าล่อกันพัลวัน

แก้วบัว

รถแทรกเตอร์ ทราวยพยายามหาจังหวะเดินหน้ากินแดนให้ได้ เป็นไงเป็นกัน ขึ้นรั้งรถก็ถูกรถในเลนข้างเคียงตัดหน้า ครั้นซึกซ้ารถข้างหลังก็บีบแตรไล่ ถึงคราวต้องวัดใจกันแล้ว เธอขยับรถเดินหน้าสลับตะแบรก กันชนเกือบจวบเข้ากับไฟท้ายของรถที่แทรกปาด เธอจิ้มเบรกรถหยุดก็ชนกันรถกระดก รถคันนั้นผ่านไปแล้ว ถึงตารถของเธอไปบ้าง

ความมหัสจรรย์เกิดขึ้น หลุดจากคอคอดได้ ถนนว่าง ทางสะดวก...

กระแสรถราจรไหลราบรื่น รถราแล่นเรียงเป็นระเบียบและทำความเร็วกันเต็มที่ ทราวยเหลือบมองนาฬิกาตัวเลขดิจิทัลในรถ เหลือเวลาอีกห้านาทีก่อนถึง ถ้าแล่นด้วยความเร็วเต็มที่ขนาดนี้ ใช้ความระมัดระวังมากหน่อย เธอน่าจะถึงที่หมายช้ากว่ากำหนดไม่เกินสิบนาทีก่อน เรียกว่าน่าจะพอขอโทษขอโพยกันได้ไม่ขายหน้านัก

ทราวยสั่งเตือนตัวเอง ต่อจากนี้ไปคืนก่อนหน้าวันประชุมเธอต้องไม่เข้านอนดึกเกินไป ต้องไม่ตามใจเพื่อนที่คอยแต่จะยื้อเธอไว้ไม่ยอมให้ออกจากงานเลี้ยง เธอจะไม่ผลอกตนาฬิกาปลุกให้หยุดส่งเสียงแล้วนอนต่ออีก ตื่นสายครั้งนี้ราคาแพงนัก

ทราวยคิดว่า ถ้าทำเวลาได้ขนาดนี้ เธอน่าจะสามารรถโทรศัพท์ไปบอกเลขานุการที่ประชุมว่าเธอจะไปถึงที่นั่นภายในเวลาเท่าใดได้

แล่นลื่นๆ ได้ไม่ถึงห้านาทีก่อน จู่ๆ รถที่แล่นอยู่ข้างหน้าและเลนข้างๆ ซ้ายขวาก็พากันชะลอความเร็ว ไฟเบรกของรถหลายคันสว่างขึ้นพร้อมๆ กัน

“มีรายงานอุบัติเหตุเข้ามาค่ะ เกิดอุบัติเหตุรถชนท้ายกันสิบห้าคันที่บริเวณแยก... ตอนนี้อย่างไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ ปริมาณรถติดเริ่มสะสมมากขึ้น ใครไม่จำเป็นขอให้เลี่ยงใช้เส้นทางอื่นนะคะ”

รถหลายคันเริ่มเปิดไฟเลี้ยวและเบี่ยงหัวเปลี่ยนทิศทาง เธอกำลังจะถึงแยก... ในอีกไม่กี่ร้อยเมตรข้างหน้า

งานฮิปๆ ของนักเขียนที่ไม่ฮิป แต่พยายามจะฮิป

ฮารุกิ มูราคานิ

Two (Thumps + Index Fingers + Pink Fingers) Up

สเตฟาน ไมเออร์นี่

ฉันอ่านงานของคนรักลูกแล้วอยากเลิกเขียนหนังสือ

เจ เค โวลเลอร์

ผมขอพนธง หนังสือของเขาจะเป็นกลาสี่ที่ดีที่สุด(Best Sailor)

บิลล์ วินโดว์

ยังมีหน้ามาเรียกงานเขียนตัวเองว่าหนังสือ ช่างกล้าซะ

นี้วกลวง

คนรักลูกก้าวข้ามซีไรต์ไปแล้ว

งามพัน เวชชะชีวา

ผมไม่ค่อยแน่ใจนัก ว่านี่คือวรรณกรรม????????????

สุทธิสุน ไหญ่

ยังจะแถมได้อีก อีบุ๊กที่ไหนมีปกหลัง เขามีแต่หน้าสุดท้าย แฮ้อ!

คนรักลูก